

# DE STER

Juni 1976 • 76e Jaargang • Nummer 6



# DE STER

Uitgave van  
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS  
VAN DE HEILIGEN  
DER LAATSTE DAGEN

Juni 1976  
76e Jaargang · Nummer 6

## Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball  
N. Eldon Tanner  
Marion G. Romney

## Raad der Twaalven:

Thomas S. Monson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

## Adviseurs

Howard W. Hunter, David B. Haight  
Robert D. Hales, O. Leslie Stone

## Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

## Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur  
Carol Larson, redactrice  
Roger Gylling, designer

## Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,  
Kerkelijk Vertaalbureau  
Postbus 13042, 2502 Utrecht  
Peter Berkahn, Kerknieuws,  
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50  
Harry Bohler, layout

## Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

## Correspondenten

Ring Den Haag (Holland): J. Thiel,  
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170  
Zendingsgebied Amsterdam Nederland:  
F. W. Collé-Sirach  
Parelvissersstraat 28, Apeldoorn  
Zendingsgebied België Antwerpen:

## Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)  
Fl. 19,— of 260 BF

Aan: Kirche Jesu Christi der Heiligen  
der Letzten Tage, Sonderkonto Verlag,  
Gironummer: Frankfurt 6453-604  
USA en Canada (zeepost): \$ 6.00

© 1976 by the Corporation of the  
President of The Church of Jesus Christ  
of Latter-day Saints. All rights reserved.



3



28



12



8

## INHOUD

Nog altijd een bekeerlingenkerk. Spencer W. Kimball .....	1
Het avondmaalsverbond. Melvin J. Ballard .....	3
In memoriam Hugh B. Brown .....	8
In memoriam Elray L. Christiansen .....	11
Die eerste stap viel nog het zwaarst. Patti Wiltbank .....	12
Van vriend tot vriend .....	13
Brood als boetseerklai .....	15
De tuin voor iedereen. Lucy Parr .....	16
Net als Paps. Jay Burton .....	18
Voor de grap .....	20
Een overzicht van de welzijnszorg in de kerk.	
Bisschop Victor L. Brown .....	21
De afdeling productie/distributie van de welzijnszorg.	
Bisschop H. Burke Peterson .....	25
De afdeling welzijnszorg in ontwikkeling.	
Bisschop Vaughn J. Featherstone .....	28
Aankondiging van nieuwe zendingsgebieden .....	31
Aankondiging van vier nieuwe algemene autoriteiten .....	32
Statistisch overzicht 1975; Kerk in opmars .....	33

# Nog altijd een bekeerlingenkerk

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Ik kan bijna niets bedenken, waar alle volwassen kerkliden meer baat bij zouden vinden, dan bij een kloek besluit om zich te gaan toeleggen op het lezen en grondig bestuderen van de Schriften. Wat zou hiervan een machtige invloed kunnen uitgaan op ons huwelijks- en gezinsleven en op de vervulling van onze roeping en werkzaamheden in de kerk! De geest in onze vergaderingen en studieklassen zou dan sterker zijn doortrokken van ons getuigenis en begrip van de leer en beginselen van het evangelie. Doordat wij die leerstellingen dan dieper gingen verstaan, zouden wij ook meer gaan streven naar betere toepassing van die eeuwige beginselen in ons eigen leven, dat er door behouden moet worden.

De tijd heeft mij geleerd dat wij door nauwgezette nastreving van dit waardevolle persoonlijke doel metterdaad oplossingen voor onze problemen kunnen vinden, en vrede in ons hart, mits wij ons er met al onze kracht en vastberadenheid voor inzetten. Dan zullen wij ondervinden hoe de Heilige Geest ons begrip verruimt en tot nieuwe inzichten doet komen. Dan zien wij alle teksten zich duidelijk en harmonisch voor ons oog rangschikken en ontvouwen. Dan gaat de leer des Heren meer voor ons betekenen dan wijzelf ooit voor mogelijk hadden gehouden. Zo leren wij onszelf en ons gezin dan met grotere wijsheid besturen en kunnen wij tevens als een bron van licht en kracht dienen voor onze buitenkerkelijke vrienden, aan wie wij verplicht zijn het evangelie door te geven, opdat ook zij erin kunnen delen.

Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen." (Joh. 5:9.)

Ik herinner mij hoe zeer ik in mijn jeugd onder de indruk geraakte bij het lezen van de ontroerende verhalen over de eerste apostelen en andere broeders en zusters van de kerk. Als kleine jongen — toen was ik nog niet eens diaken — ben ik heel vaak bij ons thuis de wenteltrap opgeklimmen, die naar de zolderkamer voerde. Daar, in dat donkere, kale vertrek, las ik dan avond aan avond bij het licht van een olielampje in de Bijbel. Ik weet nog goed hoe Petrus mij tot in het diepst van mijn ziel trof. Wat een opvallend krachtige figuur was dat, een uitverkoren leider, een man zo vol geloof, kennis, onkreukbaarheid en diep menselijk mededogen en begrip, dat hij zich onder-

scheide als een der grootste leiders en profeten van alle tijden.

Hebt u zich bij het lezen van die oude verhalen over de vroegere apostelen ook wel eens voorgesteld dat u erbij was, toen Petrus en Johannes op zekere dag de tempel-poort binnentraden. Daar zagen zij „een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan, . . . die dagelijks bij de poort van de tempel, genaamd de Schone werd gezet, om een aalmoes te vragen van de tempelgangers." Die man zag Petrus en Johannes en vroeg om een aalmoes, maar Petrus, „zag hem scherp aan, met Johannes, en zeide: Zie naar ons.

„En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting, iets van hen te ontvangen.

„Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u; in de Naam van Jezus Christus, de Nazoreëer: Wandel!

„En hij greep hem bij de rechterhand, en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig." (Hand. 3:1-7.)

„Wat ik heb." Wij moeten allen eens goed over die woorden nadenken. Hebben wij ook iets aan anderen te geven? Ja, zeker! Wij hebben het evangelie van Jezus Christus, het evangelie van vrede en blijdschap. Wij kennen waarheden, die van iedereen een beter en meer tot zijn recht komend mens kan maken, en waardoor ieder huwelijk gelukkiger en elk gezinsleven veraangenaamd kan worden. Wij hebben Gods priesterschap, waardoor wij gezegend kunnen worden in ons persoonlijk en gezinsleven, en ook anderen zegenen kunnen. Ja, wij moeten hetgeen wij hebben ontvangen met meer kracht uitdragen, opdat het ten goede komt aan onszelf, onze gezinnen, onze quorums, klassen en kerkelijke taken, maar tevens wordt thans van ons gevraagd om „wat wij hebben" ook door te geven aan onze burens, collega's en kennissen. Dit heeft de Heer ons geboden. Het is nu de tijd om onze pas te versnellen en onze inspanningen te vergroten.

Ik voor mij heb de zendingsverhalen van Paulus altijd spannende lectuur gevonden. Daarin leest men hoe hij het evangelie naar andere landen heeft gebracht. Zo vond het zijn weg naar Cyprus en andere landen, die wij tegenwoordig kennen als Turkije, Griekenland en Italië, waaruit blijkt dat het evangelie bij alle mensen en volken ingang vond.

Weet u nog hoe Paulus in de door de Heer bestemde tijd eens „in de nacht een gezicht gezien” heeft? „Er stond een Macedonisch man, die hem toeriep: Steek over naar Macedonië, en help ons.” (Hand. 16:9.) Hetzelfde gebeurt in onze tijd. De geest van die Macedoniër is overal om ons heen. In het tijdschema van de Heer is thans het ogenblik aangebroken om het evangelie verder te verbreiden dan ooit, niet alleen in aardrijkskundig opzicht, maar ook in bredere kring. Vele mensen in deze wereld roepen ons toe, hetzij bewust of onbewust: „Steek over . . . en help ons.” Misschien zijn het uw eigen bureu, uw vrienden of verwanten. Het kunnen mensen zijn, die u gisteren pas voor het eerst hebt leren kennen. Hoe dan ook, wij hebben wat zij nodig hebben. Laat ons dan nieuwe moed putten uit de bestudering van de Schriften, en evenals Petrus bidden: „En nu, Here, . . . geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken.” (Hand. 4:29).

Het is voor mij steeds boeiend en leerzaam geweest als ik las over de bediening van Petrus, de lotgevallen van Stefanus en Filippus, de wonderbare werken van Barnabas en de moedige zendingsarbeid van Paulus, waaruit blijkt dat zij voortdurend voor het evangelie op de bres hebben gestaan, evenals vele van onze beste hedendaagse heiligen. Met genoegen heb ik mij verdiept in de preken van die uitverkoren voorgangers, waarbij mij niet is ontgaan hoe de bezielende geest des Heren ook op hen rustte bij de behandeling van de dagelijkse zorgen en problemen waarmee zij destijds te maken hebben gehad. Het heeft mij verheugd te bespeuren hoe er in die vroegchristelijke gemeenten veelal een broederlijke gemeenschapszin moet hebben geheerst. Daar bekommerde men zich om elkaars eeuwig welzijn, maar was tevens bezorgd voor elkaars lichamelijke welstand. Er werden tedere bewoordingen gebezigd, even mooi en liefdevol als in onze dagen de benamingen *broeder* en *zuster* ons nog altijd aandoen. Toch heb ik me dikwijls afgevraagd of al die leden van de eerste christengemeenten elkaar wel echt als broeders en zusters hebben beschouwd en aanvaard, zoals hun werd geleerd. Die oude kerk bestond immers uit nieuwe leden. Het waren allemaal bekeerlingen, waarvan sommigen pas één jaar lid waren, anderen tien en weer anderen twintig jaar. Hebben zij iedereen steeds met liefde in hun midden opgenomen? Al die in Hand. 2:9-11 opgesomde „Parten, Meden, Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea, Kapadocië, Pontus, Asia, Frygië, Pamfylië, Egypte en de streken van Libië, bij Cyrene, en hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als Jodengenoten, Kretensen en Arabieren”, hebben die allen in broederlijke liefde samengewerkt, zonder nijd of afgunst, en zonder verdeeldheid op grond van rang en stand, ontwikkeling en beschaving of nationaliteitsverschil? Het komt zelfs ons heus wel overduidelijk voor waarom onze Heer zijn laatste uren voor zijn gebodstrijd in Getsemane besteedde aan lessen als: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb.” (Joh. 15:12.) Hetzelfde geldt ook voor ons in deze tijd. Onze kerk zal altijd een kerk vol bekeerlingen blijven, of die nu gevestigd

is in Salt Lake City, Sao Paulo, Los Angeles, Londen, Tokio of Turijn, het ligt in de bedoeling van de Here dat er bekeerlingen in ons midden zijn, broeders en zusters, die door toedoen van hun liefdevolle vrienden en kennissen pas kortgeleden in Christus' kudde zijn opgenomen. Laat ons dus in de ware geest van het evangelie door liefderlijke omgang met elkaar steeds bijdragen tot volledige integratie van allen.

Bepaald hartverheffend vind ik altijd die korte zendbrief van Paulus aan Filemon, die een les bevat in het beginsel en de geest van christelijke broederliefde. Onesimus, de knecht van Filemon, was van zijn meester weggelopen en had zich in Rome bij Paulus aangesloten. Daar was hij door Paulus tot het evangelie bekeerd, waarop de apostel bij de terugzending van de nu een ander mens geworden Onesimus naar Filemon, de gelegenheid te baat nam om die beide mannen een paar gewichtige waarheden bij te brengen. Paulus wilde de knecht Onesimus leren zich aan de wet te onderwerpen, terwijl hij Filemon wilde wijzen op de noodzaak meer liefde te betrachten. Hij moest zijn dienstknecht voldoende liefde betonen om hem vrij te maken en hem zelfs als zijn gelijke te kunnen beschouwen. Dit kreeg Filemon te lezen:

„Kom ik u een verzoek doen voor mijn kind, dat ik in mijn genschap verwerkt heb, Onesimus, die vroeger onbruikbaar voor u was, maar nu zeer bruikbaar is zowel voor u als voor mij. En ik zend hem . . . aan u terug . . . Want hij is misschien wel daarom een tijdlang weg geweest, opdat hij hem voorgoed zoudt terughebben, nu niet meer als slaaf, maar als meer dan slaaf, als een geliefde broeder, in hoge mate voor mij, hoeveel te meer dan voor u, zowel in het vlees als in de Here.

„Indien gij u dus met mij verbonden weet, *neem hem dan op, zoals gij het mij zoudt doen.*

„En mocht hij u schade berokkend hebben, of iets schuldig, *breng dat mij in rekening . . .*

„Ja, broeder, laat mij dit voordeel van u hebben in de Here . . .

„Ik schrijf u in het goede vertrouwen, dat gij mij gehoor zult geven. *Immers, ik weet, dat gij zelfs meer zult doen dan ik zeg.* (Fil. 10-12, 15-18, 20-21, cursivering toegevoegd.) Wat een verheven broederlijke gezindheid ademt het onderricht van deze zending van groot formaat, deze apostel van Jezus Christus. Ook elders, in een brief aan de Korinthiërs, heeft hij gezegd dat hij zelfs zijn eetgewoonten zou willen wijzigen, als dat zou betekenen dat iemand, die anders in de Here gebleven zou zijn, door een misverstand zou worden geërgerd, zodat hij van de goede weg zou kunnen afwijken! (Zie 1 Kor. 8.)

Het is inspirerend en verheugend diezelfde geest door heel onze kerk, overal ter wereld werkzaam te zien, te mogen zien hoe de heiligen hen die dagelijks nog tot het koninkrijk van onze Here toetreden met open armen opvangen, hoe zij ze helpen en bijstaan en voor ze bidden. Blijft elkaar steeds zo hulpvaardig steun verlenen, ook de vele, vele mensen die zich in de toekomst nog bij de kerk zullen aansluiten. Begroet ze met vreugde en neem hen met broederlijke liefde in onze kerkelijke genschap op.

# Het avondmaalsverbond

## Klassieke redevoeringen van algemene autoriteiten der Kerk

DOOR MELVIN J. BALLARD

(van 1919 tot 1939 lid van de Raad der Twaalf Apostelen)

Geïllustreerd door Jerry Thompson



„Door het bijwonen van avondmaalsvergaderingen streven wij naar geestelijke wasdom.“ Het heilige avondmaalsverbond met de daarmee gepaard gaande zegeningen, dat wij telkens herhalen bij de plechtige wijding van de symbolen van het gebroken lichaam en het vergoten bloed van de Heer, is door Hemzelf met name aan de heiligen der laatste dagen geopenbaard. Wij beschikken dus over de woordelijk zo door onze Verlosser geformuleerde tekst van dit verbond, met de beloofde zegeningen die bij getrouwe naleving hiervan voor ons zijn weggelegd. Ik meen tot op zekere hoogte in te zien hoe heilig dit verbond is, dat wij als leden van de kerk sluiten bij het nuttigen van de gewijde zinnebeelden ervan. Ik besef dat wij telkens wanneer wij die symbolen tot ons nemen, daarmee voor de Vader betuigen dat wij zijn Zoon indachtig zijn. Door

van het brood te eten en van het water te drinken vernieuwen wij dus niet alleen dit verbond, maar doen wij bovendien een plechtige gelofte en gaan wij een overeenkomst aan dat wij zijn geboden voortaan zullen onderhouden.

Onze Vader in de hemel heeft voorgeschreven dat wij niet slechts eenmaal, maar dikwijls moeten samenkomen om onze gelofte, ons verbond en onze overeenkomst tot naleving van zijn geboden te hernieuwen en zijn naam wederom op ons te nemen. Dit gezegende voorrecht heb ik altijd als het middel beschouwd, waardoor wij tot geestelijke wasdom kunnen komen. Niets is dan ook zo bevorderlijk voor de verwezenlijking van dit doel als waardige deelname aan het Avondmaal des Heren. Eten dient tot versterking en instandhouding van ons natuurlijk lichaam. Zonder

voedsel zouden wij zwak en ziekelijk worden en onze lichamelijke krachten zouden het begeven. Zo is het voor ons geestelijk welzijn even onmisbaar van dit avondmaal te nuttigen, waardoor wij geestelijk voedsel kunnen verkrijgen voor onze ziel. Als wij ons natuurlijk voedsel alleen bij bepaalde gelegenheden en op daartoe aangewezen plaatsen ontvingen, zouden wij er als de kippen bij zijn. Wij hebben gehoord hoe men tijdens de oorlog op vele plaatsen de inwoners via een distributiesysteem van levensmiddelen moest voorzien. Er werden dan bonnen uitgereikt of diverse voedselrantsoenen toegewezen, die uitsluitend op vastgestelde plaatsen verkrijgbaar waren. Ook in ons land hebben de mensen in de rij gestaan om allerlei tijdens de oorlog gerantsoeneerde of beperkt verkrijgbare levensmiddelen te bemachtigen. Iedereen zorgde dan wel op de daarvoor vastgestelde tijd en plaats aanwezig te zijn. Als wij werkelijk beseften dat ook ons geestelijk leven voedsel nodig heeft om te kunnen groeien, en wij daar behoefte aan voelden, zouden wij ook wel aanwezig zijn op de daartoe bestemde plaats, waar dit ons kan worden toegediend, hetgeen dan ook wekelijks in onze avondmaalsvergaderingen geschiedt.

Wij moeten echter wel hongerig naar het avondmaal gaan. Als wij ons naar een feestmaal zouden begeven, waar de fijnste voortbrengselen der aarde worden opgediend, en wij zouden geen honger en zelfs geen eetlust hebben, dan zouden die spijzen voor ons niet aanlokkelijk zijn, het eten zou ons niet smaken en het zou ons lichaam ook niet ten goede komen. Als wij ons dus naar de avondmaalstafel begeven, moeten wij hongeren en dorsten naar gerechtigheid, naar voedsel waardoor wij geestelijk verkwikt en gesterkt worden.

Hoe krijgen wij die geestelijke honger? Wie van ons krenkt niet zijn eigen geest van de ene sabbat tot de volgende, in woorden, gedachten of daden? Wij doen dingen waar wij later spijt van hebben en waarvoor wij dan vergeving verlangen. Of wij hebben tegenover iemand een overtreding begaan en hem daardoor gekwetst. Als wij in ons hart berouw voelen over wat wij hebben gedaan, als wij diep in onze ziel een gevoel bespeuren dat wij daar graag vergeving voor zouden ontvangen, dan is de daartoe aangewezen weg niet ons opnieuw te laten dopen, of bij een mens te biecht te gaan. Wij moeten ons dan echter van onze zonden bekeren. Daarna moeten wij naar hen toegaan, tegen wie wij gezondigd of overtreden hebben en hun om vergeving vragen. Als wij die hebben verkregen, mogen wij aan de avondmaalstafel verschijnen, waar ons ook vergeving zal worden verleend, mits wij ons oprecht hebben bekeerd en ons innerlijk hebben voorbereid. Dan zal er in onze ziel een geestelijke genezing plaats vinden, die zich inderdaad aan u diepste wezen manifesteert. U hebt dat wel eens gevoeld. Ikzelf kan ervan getuigen dat de avondmaalsbediening gepaard kan gaan met een sfeer, die onze ziel van top tot teen verwarmt. Dan voelt u hoe de in u geest geslagen wonden beginnen te helen en er een zware last van u wordt afgenomen. Vertrouwing en blijdschap vervullen de ziel van hem die waardig aan het avondmaal deelneemt in oprecht verlangen naar dit geestelijk voedsel.

Waarom gaan wij daar niet allemaal heen? Waarom gaan wij niet geregeld naar de avondmaalsdienst om van deze symbolen te nuttigen en onze Vader in de naam van zijn geliefde Zoon deze hoogste eer te bewijzen waartoe wij in staat zijn. Stellig omdat wij deze zegen niet naar waarde weten te schatten of er de noodzaak niet van inzien. Misschien ook wel omdat wij onszelf onwaardig achten om de avondmaalsymbolen te nemen.

Graag wil ik thans uw aandacht vestigen op één bepaald punt in deze verbintenis, die wij door deelname aan het avondmaal aangaan, en in dit verband een schriftgedeelte citeren. Wij willen namelijk niet alleen dat onze jongens en meisjes, onze broeders en zusters zonder meer naar de avondmaalsdienst komen om van het avondmaal te nuttigen, maar wij willen zo graag dat zij dat waardig doen. U hebt immers reeds eerder die tekst horen aanhalen dat als wij onwaardig daarvan eten en drinken, wij daarmee verdoemenis tot onze eigen ziel eten en drinken? Hier volgt wat de Here hierover heeft gezegd:

„ . . . De leden dienen . . . voordat zij van het avondmaal nuttigen . . . voor de kerk, en eveneens voor de ouderlingen, door een godvruchtige wandel en omgang te tonen, dat zij het waardig zijn, zodat er werken en geloof mogen zijn, die met de heilige Schrift overeenstemmen, en zij in heiligheid voor de Here wandelen.” (LV 20:68, 69)

Verder lees ik u voor uit de leringen van Paulus: „Gij kunt niet de beker des Heren drinken, en de beker der boze geesten, zij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten.” (1 Kor. 10:21.)

Voorts lees ik in weer een ander deel van de heilige Schrift: „ . . . Dit is het gebod, dat Ik u geef, dat zij niemand wilens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed zult laten nuttigen, wanneer zij het zult bedienen; Want wie Mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt verdoemenis tot zijn ziel, daarom, indien zij weet, dat iemand onwaardig is van Mijn vlees en bloed te eten en te drinken, zult zij het hem verbieden.” (3 Ne. 18:28, 29.)

Nog een woord tot de profeet van deze laatste dagen: „Indien iemand echter heeft overtreden, laat hem niet (van het avondmaal) nuttigen, totdat hij verzoening doet.” (LV 46:4.)

Ik veronderstel dat er onder ons ook wel mensen zullen zijn, die zich zouden schamen als zij iets van de avondmaalstafel zouden nuttigen, omdat zij zich onwaardig voelen en bevreesd zijn om tot hun eigen veroordeling van die gewijde symbolen te eten en te drinken. Wat wij nu graag zouden willen zien is dat iedere heilige der laatste dagen dus toch naar de avondmaalstafel kwam, omdat dit juist de aangewezen plaats is voor zelfbeoordeling en zelfonderzoek. Hier kunnen wij leren zo nodig onze koers te wijzigen en ons leven te beteren, door ons eigen gedrag in overeenstemming te brengen met hetgeen de kerk ons leert, en in goede harmonie met onze broeders en zusters leren leven. Op deze plaats worden wij zelf de rechters, die een oordeel mogen uitspreken over hun eigen leven. Er kunnen zich wel eens een enkele keer gevallen voordoen, waarin de ouderlingen van de kerk met recht iemand die in overtreding is gevallen, maar toch zijn hand uit-

strekt om van de avondmaalsymbolen te nemen, hiervan mogen weerhouden door te zeggen: „Dit mag u niet doen voordat u het hebt goedge maakt,” maar doorgaans zullen wijzelf wel onze eigen rechter kunnen zijn. Als wij behoorlijk zijn onderwezen en voorgelicht, weten wij voor onszelf wel uit te maken dat wij niet het recht hebben van de zinnebeelden van het vlees en bloed van de Heer te nuttigen, terwijl wij in zonde en overtreding leven, of nadat wij onze broeders en zusters beledigd hebben of een wrok tegen hen koesteren. Niemand keert deze kerk zo maar de rug toe en wordt binnen een week of een maand een afvallig lid. Het is een langzaam proces. Het enige dat kan bijdragen tot het waarborgen van de veiligheid van ieder lid is elke sabbatdag in de avondmaalsvergadering te verschijnen en aan de dienst deel te nemen. In één week dwalen we niet zo heel ver af, althans niet zo ver, dat wij met behulp van zelfonderzoek de verkeerde dingen die wij misschien hebben gedaan, niet meer kunnen recht zetten of het aangerichte kwaad goedmaken. Mochten wij ons dan eens onthouden van deelname aan het avondmaal, daar ons hart ons veroordeelt en wij onszelf niet waardig achten om het avondmaal te ontvangen, dan houden wij dat toch niet lang vol. Ik weet zeker dat wij dan al spoedig de geest van bekering krijgen. De weg naar de avondmaalstafel is voor heiligen der laatste dagen dan ook het veiligste pad.

Ik denk dat wij misschien uit de avondmaalsdienst wegblijven, omdat wij niet beseffen hoeveel zegen daarin ons deel kan worden. Ik vraag mij wel eens af of wij in dit sterfelijke leven ooit zullen begrijpen, van hoe grote waarde al die heilige en zegenrijke instellingen zijn, waarvan de Heer onze kerk heeft voorzien tot opbouw van ons geestelijk leven en welzijn. Daarbij denk ik dan met name aan die ene verordening, waaraan zegeningen zijn verbonden, die geen mens ons geven kan, maar die alleen de Heer aan zijn kinderen kan beloven en betonen!

De Schriften vermelden dat God de wereld zo liefhad dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft om voor die wereld te sterven, opdat een ieder, die in Hem gelooft — ja, en die zijn geboden onderhoudt — behouden kan worden. Toch is dit een offer dat ons niet veel heeft gekost — al die heerlijke voorrechten worden ons kosteloos geschenken. Dit doet mij denken aan een uitspraak van een groot dichter, die ongeveer als volgt luidt: „In satan zijn kraam wordt van alles verkocht: Een ons louter goud voor elk ons giftig bocht.” (J. R. Lowell, in zijn *Vision of Sir Launfal*.) Alleen de hemel is te geef, God alleen stelt Zich zo maar beschikbaar voor al wie naar Hem vragen. Hoewel wij dus voor dit grote zoenoffer zelf misschien niets hoeven te geven, is er Eén, Wie het wel degelijk iets heeft gekost. Ik denk er graag eens over na, wat het onze hemelse Vader moet hebben gekost ons Zijn geliefde Zoon te geven, die waardige Zoon van onze Vader, Die de wereld zo liefhad, dat Hij zijn leven aflegde om de wereld te kunnen verlossen en ons te redden. Daarbij verschaft Hij ons op onze weg door dit leven geestelijk voedsel om ons voor te bereiden op ons toekomstig verblijf bij Hem in de eeuwige werelden na ons heengaan.

Bij het lezen van de geschiedenis van Abraham, die zijn zoon Isaak ten offer moest brengen, denk ik altijd dat onze Vader heeft getracht ons hiermee duidelijk te maken, hoeveel het Hem heeft gekost zijn Zoon aan de wereld ten geschenke te geven. U herinnert zich wel hoe Abraham na lange jaren van wachten een zoon kreeg, die hij kostbaarder achtte dan al zijn overig bezit. Temeiden van zijn vreugde kreeg Abraham echter het gebod dat hij die enige zoon aan de Heer ten offer moest brengen. Aan die opdracht gaf hij gehoor. Kunt u zich indenken wat er toen in Abrahams hart moet zijn omgegaan? Uw zoon is u even lief, of misschien zelfs lag Isaak Abraham nog nader aan het hart, wegens hun bijzondere omstandigheden, maar hoe denkt u dat hij zich voelde, toen hij met zijn zoon moeder Sara verliet en zij afscheid van haar namen? Wat ging er volgens u om in zijn binnenste, toen hij Isaak zijn moeder vaarwel zag zeggen bij het aanvaarden van die driedaagse reis naar de plaats waar het offer op aanwijzing van de Heer moest worden gebracht? Ik stel me voor dat het verbergen van zijn groot verdriet zo ongeveer het enige was wat vader Abraham bij dat afscheid kon opbrengen. Toch sleepte hij zich met zijn zoon moeizaam drie dagen voort naar de aangegeven plaats, terwijl Isaak de takkenbossen droeg, die het brandoffer moesten verteren. Eindelijk rustten de beide reizigers uit aan de voet van het gebergte. De mannen die hen vergezeld hadden moesten daar achterblijven, terwijl Abraham en zijn zoon de berg beklimmen. Toen zei de jongen tot zijn vader: „Mijn vader! Zie het vuur en het hout, maar waar is het lam tot het brandoffer?”

Het moet vader Abraham wel als een dolksteek in het hart hebben getroffen, zijn zoon zo vol vertrouwen te horen zeggen: „U hebt het offer vergeten.” Terwijl hij naar de jongeling, de zoon der belofte, keek, wist de arme vader niets anders te zeggen dan: „De Heer zal het voorzien.” Ze beklimmen de berg, verzamelden stenen voor het altaar en legden het brandhout erop. Daarna werd Isaak, aan handen en voeten gebonden, op het altaar gelegd. Ik veronderstel dat Abraham als rechtgeaard vader zijn zoon wel een afscheidskuis zal hebben gegeven, hem gezegend zal hebben en hem al zijn liefde betoond. Heel zijn ziel moet in dat uur van doodsangst naar zijn zoon zijn uitgegaan, die door de hand van zijn eigen vader zou moeten sterven. Zo vorderden alle voorbereidingen stap voor stap, totdat het koude staal werd getrokken en de hand opgeheven om de messteek toe te brengen, die het levensbloed zou vergieten, toen de engel des Heren Abraham toeriep: „Het is genoeg!”

Onze Vader in de Hemel heeft dit alles Zelf doorgemaakt, ja, Hij heeft nog veel meer doorstaan, want hier werd de hand, die zijn eigen Zoon zou doden, niet weerhouden. Hij had Jezus Christus, zijn Eniggeborene, meer lief dat Abraham ooit van Isaak gehouden kan hebben. Onze Vader had immers reeds in de eeuwige werelden steeds zijn Zoon bij Zich gehad. Hij, onze Verlosser, had de Vader al eeuwenlang vol trouw gediend, staande op een hoge vertrouwenspost, die Hij met ere had vervuld. De Vader had Hem dan ook innig lief, maar toch stond Hij toe dat die geliefde

Zoon uit zijn sfeer van eer en heerlijkheid, waar miljoenen hemelse wezens Hem hulde bewezen, naar de aarde afdaalde. Zo diep wilde Hij Zich vernederen om onzettende, dat het ons menselijk bevattingsvermogen te boven gaat. Hij kwam onder de mensen om van hen de grootste beledigingen en mishandelingen te ontvangen en met doornen te worden gekroond. God hoorde het aan, toen zijn Zoon in de hof, of dat ogenblik van doodsnood en zielemart, terwijl de porien van zijn lichaam zich verwijdden en grote bloeddruppels naar buiten traden, uitriep: „Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg.”

Nu vraag ik u, welke vader en moeder in deze wereld kan de angstige kreten van hun in nood verkerende kinderen lijdelijk aanhoren, zonder hen hulp te bieden? Ik heb gehoord hoe moeders, om hun verdrinkende kinderen te redden, zich in kolkende stromen stortten, hoewel ze geen slag konden zwemmen, of brandende gebouwen binnenstormden om hun geliefden te hulp te komen.

Wij kunnen niet werkeloos toezien in zo'n geval en dergelijke kreten aanhoren, zonder dat het ons ter harte gaat. De Heer heeft ons geen macht gegeven om onszelf te redden, maar Hij heeft ons wel geloof gegeven en wij onderwerpen ons aan het onvermijdelijke. Hij was echter wel bij machte om zijn geliefde Zoon te redden en dat had Hij kunnen doen. Hij had Hem kunnen bevrijden van de honnende menigte. Hij had Hem kunnen oetzetten, toen de doornenkroon op zijn hoofd werd gedrukt. Hij had Hem kunnen verlossen toen de Zoon, terwijl Hij tussen twee boosdoeners hing, werd bespot met deze woorden: „Red Uzelf, kom af van het kruis. . . . Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden.” Hij hoorde dit alles aan. Hij zag hoe die Zoon werd veroordeeld, Hij zag het aan hoe Deze zijn kruis door de straten van Jeruzalem sleepte en onder de last daarvan bezweek. Ten slotte zag Hij die Zoon op Golgota, waar zijn lichaam werd uitgestrekt op het houten kruis. Hij zag hoe de wrede spijkers door zijn handen en voeten werden geslagen, waarbij de huid en het vlees van zijn Zoon openscheurden en zijn hartebloed wegvloede. Hij zag dat alles aan.

In het geval van onze hemelse Vader, werd het mes niet tegengehouden, maar het hartebloed van zijn geliefde Zoon werd metterdaad vergoten. In diepe smart en ziele-nood om zijn geliefde Zoon, zag de Vader toe, totdat er een ogenblik aanbrak, waarop zelfs onze Verlosser wanhopig scheen te worden, toen Hij uitriep: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

In dat uur meen ik mij onze geliefde Vader te kunnen voorstellen. Die van achter de sluier op deze doodstrijd neerziet, tot ook Hij het niet langer verdragen kan. Zoals een moeder van haar stervend kind afscheid neemt, maar het vertrek moet verlaten om de laatste stuipertrekkingen niet te hoeven aanzien, zo boog Hij toen het hoofd en verborg Hij Zich ergens in zijn groot heilal, terwijl zijn machtige hart bijna brak van de liefde jegens zijn Zoon. O, voor dat moment, waarop Hij zijn Zoon had kunnen redden, zeg ik Hem dank en verkondig ik zijn lof, omdat Hij ons niet heeft willen begeven. Hij dacht immers niet alleen aan zijn liefde voor zijn eigen Zoon, maar ook ons had

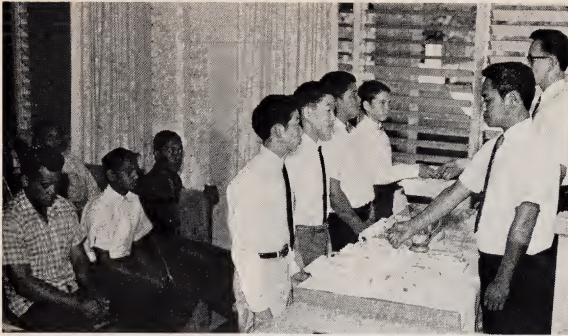
Hij lief. Ik verheug mij dat Hij toen niet heeft ingegrepen en dat Hij door de liefde die Hij ook voor ons had, in staat werd gesteld de aanblik van het lijden van zijn Zoon te verdragen, Zo kon Hij Hem ten slotte als onze Heiland en Verlosser aan ons geven. Zonder Hem, zonder zijn op-offering, zouden wij aan ons lot zijn overgelaten en hadden wij nimmer verheerlijkt in zijn tegenwoordigheid kunnen worden opgenomen. Hierin heb ik dus ten dele willen weergeven wat het onze Vader in de hemel heeft gekost om de mensen de gave van zijn Zoon te schenken.

In hoeverre weet ik dit geschenk naar waarde te schatten? Als ik eens wist wat het ons aller Vader kostte zijn Zoon voor ons over te geven, als ik maar beseft hoe onmisbaar dat offer voor mij persoonlijk was, en dat ik het geestelijk leven dat door Gods Zoon is verworven moet ontvangen, dan ben ik er zeker van dat ik altijd in de avondmaalsdienst aanwezig zou zijn om die ons geschenken gave eer aan te doen. Ik weet immers dat de Vader gezegd heeft dat Hij, de Here, onze God, een naijverig God is, Die er ijverzuchtig op toeziet dat wij het grootste geschenk dat Hij ons geven kon, niet veronachtzamen, vergeten of geringschatten zullen.

Ik weet ook dat geen mens ooit in de tegenwoordigheid van de Vader kan verschijnen of deel hebben aan de gemeenschap van de Here Jezus Christus, zonder een geestelijke wasdom of groeiproces te hebben doorgemaakt. Als ons geestelijk leven geen vooruitgang vertoont, zijn wij niet voorbereid om in de nabijheid van die goddelijke Wezens te verkeren. Daarvoor heb ik de avondmaalsvergadering hard nodig. Wekelijks moet ik mijn verbond vernieuwen. De daaraan verbonden en daaruit voortvloeiende zegeningen kan ik niet missen. Ik weet waarover ik het heb en wat ik zeg is waar, want ik geef u mijn getuigenis dat ik persoonlijk weet dat de Here leeft. Ik weet dat Hij dit offer gebracht en deze verzoening bewerkstelligd heeft. Hijzelf heeft mij een voorsmaak gegeven van de door Hem tot stand gebrachte zaligheid.

Een geestelijke belevenis van twee jaar terug staat in mijn herinnering gegrift: daardoor ontving mijn ziel zo'n sterke getuigenis van de realiteit van zijn dood, kruisiging en opstanding, dat ik dit nimmermeer vergeten zal. Dit getuigenis, jongens en meisjes, geef ik nu aan jullie door, niet om mij erop te beroemen, maar met een dankbaar hart. Ik weet nu dat Hij leeft en dat de mensen in Hem hun zaligheid moeten vinden. Wij mogen dus niet achteloos voorbijgaan aan het gezegende offer, dat Hij voor ons heeft gebracht als het enige middel waardoor wij geestelijk tot wasdom kunnen komen. Door dit groeiproces worden wij rijp om tot Hem te komen en door Hem gerechtvaardigd te worden.

Het gebeurde toen ik met enkele andere broeders zendingswerk verrichtte onder de Indianen, in het Fort Peck reservaat. Daarbij riepen wij de Heer aan om licht bij het nemen van bepaalde beslissingen in verband met onze werkzaamheden aldaar, waarop wij van Hem de verzekering ontvingen dat wij overeenkomstig zijn wil handelden. Op een nacht droomde ik dat ik in de tempel was. Nadat ik in dat heilige gebouw enige tijd in gebed verzonken was



geweest en mijn geest zich in de Heer had verblijd, ontving ik de mededeling dat ik een van die gewijde vertrekken mocht betreden, waar ik een hemels Wezen zou ontmoeten. Toen ik door de deur daar binnentrad, zag ik op een verhoogd podium een verheven Wezen zitten, het heerlijkste dat mijn ogen ooit hadden aanschouwd, of waarvan ik het bestaan in een of andere eeuwige wereld ook maar had vermoed. Terwijl ik Hem naderde om mij te laten voorstellen, rees Hij op en kwam mij met uitgestrekte armen tegemoet. Terwijl Hij op zachte toon mijn naam uitsprak, zag Hij mij zo vriendelijk aan dat ik die glimlach nooit zal kunnen vergeten, zelfs al zou ik een miljoen jaren oud worden. Hij sloot mij vervolgens in zijn armen en kuste mij, drukte mij aan zijn hart en zegende mij, totdat het was alsof het merg in mijn beenderen begon te smelten! Toen Hij mij losliet, knielde ik aan zijn voeten neer. Toen ik die met mijn tranen en kussen overdekte, zag ik de littekens van de spijkers, waarmee Hij aan het kruis genageld was geweest: Het waren de voeten van de Verlosser der wereld! Het gevoel dat mij doorstroomde in de tegenwoordigheid van Hem, in wiens handen alle macht is gegeven, de uitstraling van zijn liefdevolle genegenheid en zijn zegen te mogen ontvangen, was zo overweldigend heerlijk, dat ik voor datgene waarvan ik nog maar een kleine voorproef mocht smaken, alles wil geven wat ik ben of ooit nog hoop te worden. Dat weer te mogen voelen, wat ik toen heb gevoeld!

Ga naar de avondmaalstafel. Ja, dat is een zegenrijk voorrecht, waarover ik mij nu steeds verheug. Ik weet dat ik mij schamen zou als ik ooit weer, zoals toen, in zijn nabijheid kwam te staan, en dan een verontschuldiging zou moeten maken of een excuus bedenken, omdat ik zijn geboden niet had onderhouden, of Hem geen eer had bezwezen door voor God en mensen van mijn geloof in Hem te getuigen, en te laten zien dat ik zijn gezegende naam op mij wil nemen en dat ik naar de geest in en door Hem leef. Als wij onze jongens en meisjes kunnen doen inzien dat zij dit werkelijk nodig hebben, zullen ze naar de avond-

maalsvergaderingen komen, en ook wij zullen daar aanwezig zijn. Ik zie Jezus, de Christus, nu niet meer als de Gekruisigde, met doorboorde handen en zijn voorhoofd vol stekende dorens, maar ik zie Hem met die vriendelijke glimlach en uitgestrekte armen daar staan, en Hij roept ons allen toe: „Kom tot Mij!” Laat ons dan op de door Hem bestemde tijd steeds tot Hem gaan, en onze kinderen meenemen. Als wij dit trouw doen, zullen alle zegeningen, die voortvloeien uit de toegewijde inachtneming van deze heilige verordening, voor tijd en alle eeuwigheid ons deel worden.

*En toen de discipelen brood en wijn hadden gebracht, nam Hij van het brood, en brak en zegende het: en Hij gaf de discipelen, en gebod, dat zij zouden eten.*

*En dit zult gij altijd onderhouden, zoals Ik het heb gedaan — zoals Ik brood heb gebroken en het gezegend en aan u heb gegeven.*

*En dit zult gij doen ter gedachtenis van Mijn lichaam, dat Ik u heb getoond. En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben.*

3 Nephi 18:3, 6, 7, 28

## IN MEMORIAM



# HUGH B. BROWN

(1883/1975)

„Mannen als Hugh B. Brown zijn geen toevallige passanten. Het zijn kinderen van hun eigen lotsbestemming, in de ware zin van het woord,” aldus besloot president Spencer W. Kimball de op 5 december 1975 in de Salt Lake Tabernakel gehouden rouwdienst bij de begrafenis van Hugh B. Brown. Ouderling Brown was lid van de Raad der Twaalven. Na een langdurige ziekte overleed hij op dinsdag 2 december j.l. op twee-en-negentigjarige leeftijd in het HLD-ziekenhuis.

President N. Eldon Tanner van het Eerste Presidium, een neef van ouderling Brown, had bij die gelegenheid verklaard: „Behalve mijn ouders heeft geen mens een grotere of meer diepgaande invloed op mijn leven gehad dan oom Hugh B. Brown. . . ik zal hem eeuwig dankbaar blijven voor de bedachtzame leiding en het prachtige voorbeeld, die hij mij mijn leven lang gegeven heeft. Ik heb hem vóór zijn huwelijk in zijn ouderlijk tehuis van nabij gekend, waar hij een trouw en toegewijd zoon was; ook in zijn eigen gezin heb ik hem als een goed en

liefdevol echtgenoot en vader gekend.”

Ouderling Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalven, die in Engeland op zending was geweest toen broeder Brown daar de leiding had, hield ook een toespraak, waarin hij zei: „In zijn woorden was hij in alle eenvoud wel sprekend. In het dagelijks leven was hij altijd fatsoenlijk, maar niet ongeennaakbaar, eerder gemakkelijk in de omgang. Hij was beschaafd, maar hield zich niet op een afstand; hij was vastberaden, maar ook vriendelijk, moedig en toch goedhartig, altijd opbeurend door zijn prachtige sympathieke begrip voor anderen, en had een onschatbaar gevoel voor humor.”

Een interessante, krachtige manifestatie van de Geest kreeg hij toen hij in Europa op zending was. Heber J. Grant, de toenmalige president van de Europese Zending, had ouderling Brown tijdens de conferentie van Norwich aangesteld als zendeling in de universiteitsstad Cambridge. Het laatste ouderlingenpaar was door het gepeupel uit die stad verdreven, en

reeds na zijn eerste dag in Cambridge was ouderling Brown daar zonder metgezel aan zichzelf overgelaten. Volgens zijn eigen woorden was hij zich pijnlijk bewust van zijn feitelijke toestand als jong, onervaren, ongeleerd koeherdertje uit Canada daar in Cambridge. Na dagenlang zonder enig resultaat zendingstraktaten te hebben verspreid, kreeg hij de indruk dat men een vermissing had begaan door hem daarheen te zenden. Volkomen ontmoedigd keerde hij naar zijn logies terug. Die avond kreeg hij bezoek van een man die hem vertelde dat hij met de zijnen en nog zestien andere gezinnen een week geleden de Kerk van Engeland vaarwel had gezegd, omdat zij er niet meer in geloofden. Die hele week hadden ze tot de Heer gebeden of Hij hun een nieuwe herder wilde zenden. Toen die man een door ouderling Brown achtergelaten traktaat had gevonden, meende hij hierin de verhooring van hun gebeden te zien. „En nu, mijnheer, ben ik u komen vragen of u morgen bij mij thuis wilt komen als onze nieuwe geestelijke leider,” zei hij.

Die uitnodiging aanvaardde ouderling Brown, maar hij voelde zich bevreesd een onvoorbereid. Hij had nog nooit een bijeenkomst in het zendingsveld bijgewoond. Hij was er niet voor opgeleid. Wel had hij echter een diepgeworteld geloof dat God hem er doorheen zou helpen. Hij begon onmiddellijk aan een vol etmaal van bidden en vasten. Toen het tijdstip voor de vergadering eindelijk was aangebroken, was hij naar zijn zeggen „doodsbenauwd.” Hij opende met het zingen van „O, mijn Vader,” waarna hij alle aanwezigen met hem in gebed liet neerknielen. „Bij het uitspreken van de naam van God verloor ik alle angsten, zorgen en bekommernis, en was ik er zeker van dat Hij de leiding zou overnemen, hetgeen Hij op wonderbaarlijke wijze dan ook heeft gedaan.” Ouderling Brown vertelt hoe hij daarna drie kwartier aan het woord is geweest, waarbij hij al die tijd het gevoel had dat de Heer door hem toehsprak. Aan het slot van de vergadering getuigden de aanwezigen dat hij hun de waarheid had meegedeeld, waarnaar zij hadden uitgezien. Binnen drie maanden waren alle mensen die hij daar die avond onderwezen had, gedoopt.

Tijdens zijn zendingsjaren deed ouderling Brown nog een ervaring op, die een ipepe indruk op hem maakte. Hij werd namelijk door een bepaalde ziekte getroffen. Hoewel hij oorspronkelijk geroepen was om nog een jaar als zendeling werkzaam te zijn, stelde president Grant voor hem eervol ontslag uit de zending te verlenen om hem in staat te stellen voor een medische behandeling naar huis terug te keren. Ouderling Brown verzekerde president Grant daarop dat hij zijn zendingswerk stelling in goede gezondheid zou kunnen voltooien, als deze hem door handoplegging wilde zegenen. De door president Grant uitgesproken zegen bracht zijn onmiddellijke genezing teweeg, en hij voltooide zijn zending zonder dat die ziekte zich herhaalde. Uit deze wederwaardigheden ontstond er een hechte vriendschap tussen ouderling Brown en president Heber J. Grant, die hij zeer hoog achtte, en die verhouding is hun hele leven blijven bestaan.

Het leven van broeder Brown werd ook gekenmerkt door moed, vastberadenheid en een groot vermogen om leiding te geven. De leden van zijn ringspresidium hadden die capaciteiten in hem onderkend, toen zij in 1912 een beroep op hem deden om naar Calgary te gaan voor een militaire opleiding, alvorens er een contingent heiligen der laatste dagen voor de Canadese reserve-strijdkrachten werd georganiseerd.

In het Parlement te Ottawa had iemand gezegd dat de mormonen onbetrouwbare Canadezen waren, die het moederland ingeval van een Europese oorlog niet zouden willen steunen. Een parlamentslid uit Lethbridge (Alberta) antwoordde daarop dat de mormonen wel trouwe onderdanen waren, maar dat zij graag onder leiding van hun eigen mensen wilden staan. President Wood deed nu een roeping uitgaan naar Hugh B. Brown om samen met vier anderen een officiersopleiding te gaan volgen. Drie jaar achtereen nam Hugh wekelijks aan deze opleiding deel, waarbij hij van luitenant opklom tot kapitein en ten slotte tot majoor. De hiervoor uitgekozen officieren vormden in Cardston een eskader en namen deel aan de cavalerie-exercities in Calgary. Bij het uitbreken van de oorlog in 1914 verzocht men hem om samen met de vier andere mormoonse officieren een eskader te vormen om dienst te nemen bij de strijdkrachten overzee. In 1915 werd zijn onderdeel ingelijfd bij het Dertiende Overzeese Bereden Jagersregiment. Na een oefenperiode in Calgary en Medicine Hat, landden ze in 1916 in Liverpool.

Toen ze naar Liverpool onderweg waren, brak er in Petawawa (Canada) een oproer uit onder de 1.500 soldaten van het grootste contingent waarin het mormoonse eskader was ondergebracht. De in allerijl bijeengekomen officieren adviseerden onmiddellijk gewapend ingrijpen om het oproer te bedwingen. Hugh wist hen hiervan af te brengen en begaf zich ongewapend te voet tussen de opstandige troepen. Hij ging op een uit een naburige tent gerekwireerde tafel staan en sprak de manschappen bijna twee uur lang toe. De toestand was reeds ernstig genoeg

om een poging tot volledige muiteerij te doen ontstaan, waarbij doden gevallen zouden zijn. Ten slotte wist hij de troepen te overreden zich in hun tenten terug te trekken en slaagde zo zeer in het herstellen van de rust dat er niemand voor de krijgsraad hoefde te worden gedaagd.

Na de oorlog keerde broeder Brown terug om rechten te gaan studeren. Hij voltooide zijn studies en kandidaatschap, waarna hij in 1921 als advocaat tot de balie werd toegelaten. Toen hij later naar Salt Lake City verhuisde, werd hij geroepen om dienst te doen als president van de Granite ring.

In 1937 werd ouderling Brown door president Heber J. Grant tot president van de Britse Zending benoemd. Zijn inzicht in militaire en rechtskundige zaken moeten voor hem wel van grote waarde zijn geweest in die functie, toen hij bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog daar aanwezig was om zendelingen bij te staan bij hun evacuatie uit Engeland en andere Europese landen.

Van 1946 tot 1950 gaf hij godsdienstondericht aan de Brigham Young Universiteit. Daarna werd hij directeur van een olie-ontginningsbedrijf in Alberta (Canada). Hier kon hij voldoende geld verdienen om schulden af te betalen, die hij had opgelopen in de loop van zijn dienstbaar leven, dat grotendeels aan het vervullen van kerkelijke roeping gewijd was geweest.

Hoe interessant zijn werk in Canada ook was, bereikte het leven van broeder Brown in geestelijk opzicht mischien juist in deze periode zijn laagste stand. Hoewel zijn gezin het goed maakte, wist hij in die tijd niet wat de Heer gedurende zijn resterende levensdagen nog voor hem te doen zou hebben, toen hij schreef:

„In oktober 1953 hield ik hoog in de Canadese Rockies toezicht bij het aanboren van een oliebron. Hoewel mijn gezinsleden in uitstekende welstand verkeerden en ik goed verdiende, voelde ik mij diep neerslachtig en bezorgd. Op zekere morgen ging ik in alle vroegte de bergen in en sprak met de Heer in het gebed. Ik zie Hem dat ook al zag het er naar uit dat ik rijk begon te worden door mijn olie-

speculaties, ik toch hoopte dat Hij er een eind aan zou maken, als Hij dit in zijn wijsheid niet goed achtte voor mij of mijn gezin.

Nog steeds innerlijk verontrust en ternegereslagen reed ik die avond van het kamp bij Rocky Mountain House naar mijn huis in Edmonton. Zonder avondeten te hebben gebruikt ging ik alleen naar de slaapkamer en zei tegen mijn vrouw dat zij maar in de andere kamer moest blijven, daar ik verwachtte een onrustige nacht te zullen krijgen en ik haar niet wilde storen. Die hele nacht worstelde ik met een boze geest. Ik was bezeten van een geest die mij deed verlangen uit dit bestaan te worden weggenomen. De gedachten aan zelfmoord kwam niet bij mij op, maar wel wenste ik dat de Heer mij op de een of andere manier zou doen ophouden te bestaan. De kamer was in diepe duisternis gehuld en die boze eest had er de overhand, zo werkelijk dat ik er bijna door verteed werd. Om een uur of drie 's ochtends kwam mijn vrouw de kamer binnen, waar ze mij had horen rondscharrelen en vroeg wat er aan de hand was. Nadat ze de deur had gesloten, zei ze: 'O Hugh, wat zit er hier in de kamer?' waarop ik antwoorde: 'Satan.' De rest van de nacht bleven wij bij elkaar, merendeels op onze knieën. Toen ik de volgende morgen naar mijn kantoor was gegaan (daar was verder niemand aanwezig, want het was een zaterdag), knielde ik weer neer om te bidden om van die boze geest bevrijd te mogen worden. Daarop voelde ik een vredige stemming opkomen en ik belde mijn vrouw op om het haar te zeggen.

Toen ik die avond tegen tien uur een bad nam, rinkelde de telefoon en riep mijn vrouw mij toe: 'Salt Lake City is aan de lijn.' Toen ik aan de telefoon kwam, hoorde ik een stem zeggen: 'U spreekt met David O. McKay. De Heer verlangt van u dat u de rest van uw leven besteedt aan de dienst der kerk. De Raad der Twaalven heeft zo juist bij stemming besloten dat u de plaats moet innemen, die door het sterven van Stayner Richards opengevallen is. U wordt geroepen tot de functie van assistent van de Twaalven.'

Hoewel moeder en ik de vorige nacht

duis geen oog hadden dichtgedaan — en wat een verschrikkelijke nacht was dat geweest — zijn wij ook die nacht weer wakker gebleven, ons verheugend in de gedachte dat de Heer zijn hand naar ons had willen uitstrekken toen de nood op 't hoogst was."

Het relaas van de worsteling van broeder Brown met een boze geest en de daarop volgende roeping doet engszins denken aan de strijd die Joseph Smith moest voeren, vlak voordat hij zijn eerste visioen ontving. Er komen ongetwijfeld in het leven van geestelijke leiders wel vaker dergelijke gevechten voor.

Tot 1958 heeft ouderling Brown dienst gedaan als assistent van de Raad der Twaalven. Toen werd hijzelf als lid van die Raad gestuend en als zodanig benoemd. In 1961 werd hij door president McKay geroepen tot de functie van raadgever in het Eerste Presidium, waarin hij respectievelijk werkzaam was met de presidenten J. Reuben Clark Jr. en Henry Moyle als collega. Na het overlijden van president Clark werd hij tweede raadgever, en bij de dood van president Moyle is hij eerste raadgever geworden. In die positie heeft hij tot het heengaan van president McKay in januari 1970 dienst gedaan met president Tanner. Daarna keerde hij terug in zijn geliefde Quorum van Twaalf Apostelen.

Gedurende het overgrote deel van zijn leven als boer, als Canadees koeherder, als zendeling, soldaat, advocaat, leraar, zakenman en kerkelijk leider heeft Hugh B. Brown een vrouw aan zijn zijde mogen hebben die minstens even sterk, geestig en vroom was als hijzelf, en naar hij zelf eens heeft toegegeven, was zij nog gevoeliger voor de ingevingen van de Geest.

Kerkelijke roepingen brachten soms mee dat zij langdurig van elkaar gescheiden waren. Zuster Brown heeft haar leven lang te kampen gehad met omstandigheden als afwezigheid van haar echtgenoot, afgebroken carrières en geldzorgen. Ze heeft ook geleden onder spanningen als ernstige ziekten van haar ouders en kinderen, en de dood van haar oudste zoon en naamgenoot van haar man, een vlieger, die tijdens de tweede wereldoorlog bij een vlucht over de Noordzee werd vermist.

Zina Young Card, kleindochter van Brigham Young en Zina Huntington, dochter van de stichter van Cardston, heeft haar erfdiel niet verloofd. In december 1974 is zuster Brown haar man reeds voorgedaan in de dood.

Thans wordt die liefdesgeschiedenis, die, althans van één kant, begon toen zij twaalf jaar oud was, voortgezet, nu zij beiden voorgoed herenigd zijn. Deze tederde liefdesverhouding, die in hun laatste levensjaren het innigst was, deed hen die hiervan getulge mochten zijn, vaak de tranen van liefde en verering in de ogen springen, als ze zagen, hoe grootvader Brown, geholpen door zijn wandelstok, en misschien ook door een van zijn zoons, kleinzoons of achterkleinzons, in zijn een-en-negentigste levensjaar thuiskwam van een kerkelijke taak. Bij de woning aangekomen, klopte hij dan zachtjes op Zina's slaapkamer, liep regelrecht naar de voordeur en riep: 'k Ben weer thuis, Moe! Je liefste is weer thuis.' Zo vlug als zijn hoge leeftijd en door ouderdomszwakke geteisterde lichaam hem toestonden, ging hij dan naar haar bed, waar hij haar dan met een kus begroette, die zes-en-zestig jaar zijn levensgezellin was geweest — de zijne tot in eeuwigheid.



IN MEMORIAM

# ELRAY L. CHRISTIANSSEN

(1897/1975)



„Lang geleden heb ik de Heer beloofd dat ik bereid was alles te geven en te doen, wat Hij bij monde van zijn dienstknechten van mij zou vragen, en ik heb steeds getracht dat ook waar te maken.“ Deze uitspraak deed broeder Christiansen in oktober 1951, toen de kerk hem steunde in zijn roeping als assistent van de Raad der Twaalven. Sindsdien zijn die woorden typerend geworden voor heel zijn leven.

Dat dienstbare leven van ouderling Christiansen werd op 2 december 1975 plotseling beëindigd door een hartaanval. Hij was toen 78 jaar oud. In de op donderdag 4 december voor hem gehouden rouwdienst werd het woord gevoerd door president Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf Apostelen. Bij het begin van zijn toespraak had president Benson veel moeite om zijn emoties te bedwingen, toen hij vaststelde dat het heengaan van broeder Christiansen in overeenstemming was geweest met zijn eigen wens om „in het harnas te sterven.“ Vervolgens zei ouderling Benson: „Ik heb deze dienstknecht van God, die ik veertig jaar gekend heb, oprecht liefgehad. Hij was altijd druk bezig in de dingen van zijn hemelse Vader.“

Bij de vervulling van de aan zijn kerkelijke roepingen verbonden taken, is zijn gezin hem altijd een bron van kracht geweest. In zijn toespraak tijdens de oktoberconferentie van 1951 heeft broeder Christiansen zelf ge-

zegd: „Ik ben nog nooit voor een moeilijk te vervullen taak komen te staan, zonder mij geschraagd te voelen door de rechtstreekste steun van mijn verrukkelijke vrouw, evenals door de aanmoedigingen die ik van mijn kinderen heb mogen ontvangen. De daadwerkelijke steun van mijn gezinsleden is een van de meest versterkende invloeden geweest, die ik in mijn leven heb ondervonden. Dank zij hun medewerking en met de hulp van de Heer zijn wij er altijd gekomen en wij hebben ons best gedaan.“

Broeder Christiansen werd in Mayfield (Utah) geboren. Hij stamde uit een geslacht van kerkleden van het eerste uur en kolonisten, die zich al vroeg in de geschiedenis van Utah in die staat gevestigd hadden. Zijn vader was daar landbouwer en houtvester. De zaken waarnaar de belangstelling van zijn vader uitging hebben hem er waarschijnlijk toe gebracht, later aan de Staatslandbouwschool van Utah te gaan studeren. Naderhand heeft hij ook studies volbracht aan de Brigham Young Universiteit en de Universiteit van Utah, waar hij promoveerde in de onderwijsvakken. Een groot deel van zijn beroepsleven is hij dan ook werkzaam geweest als onderwijzer en schoolbestuurder, waarbij hij ook jarenlang les heeft gegeven aan kweekscholen voor godsdienstige vorming en andere kerkelijke scholen.

Kort na zijn huwelijk werd broeder

Christiansen geroepen om samen met zijn jonggehuwde vrouw een full-time zending te vervullen in de Central States Mission. Later, in 1937, werd hij geroepen om dienst te doen als president van de Texas-Louisiana Zending, een positie, die hij ruim vier jaar heeft bekleed.

In andere kerkelijke roepingen heeft ouderling Christiansen dienst gedaan als bisschop, ringpresident, raadgever in een ringpresidium, lid van de hoge raad op ringniveau en als lid van een OOVJM-presidium. Van 1943 tot 1951, toen hij werd geroepen tot het assistentschap van de Raad der Twaalven, deed hij dienst als president van de tempel van Logan. Als assistent van de Twaalven kreeg hij later nog een tweede functie te vervullen als tempelpresident van Salt Lake. Nog later werd hij aangesteld als coördinator voor het tempelwezen over de gehele wereld.

Bovendien was broeder Christiansen een begaafd cellist. Hij speelde in strijkensembles, en is ook enige tijd aan het Symfonieorkest van Utah verbonden geweest.

De begrafenisdienst stond onder leiding van president Spencer W. Kimball, die tevens optrad als laatste spreker. Daarbij zei hij: „Broeder Christiansen was een gelukkig mens, die blijkaar veel behagen schepte in zijn werkzaamheden. Het was een genoegen met hem te mogen omgaan.“

# Die eerste stap viel nog het zwaarst

DOOR PATTI WILTBANK

Geïllustreerd door Sherry Thompson

Het was mijn beste vriendin, met wie ik opgegroeid was en die ik al van de eerste schooldag af kende. Sindsdien waren wij altijd samen opgetrokken en hadden elkaar al onze hartsgeheimen toevertrouwd, zoals dat tussen twee kleine meisjes gaat. Er bestond maar één groot verschil tussen ons, namelijk: Zijn kende de waarheid niet, en ik wél.

Het kostte mij twaalf lange jaren voordat ik tot het besef begon te komen dat het evangelie niet alleen voor mij bestemd was, maar ook voor haar, en dat zij het misschien juist door mij zou leren ontdekken.

Ik ging met mijn probleem naar de zendingen, in de veronderstelling dat zij dit wel even zouden willen opknappen, maar ik kwam bedrogen uit. „Vraag jij haar maar of het goed is, dan zullen wij haar wel lesgeven,” zeiden ze.

Haar lesgeven leek mij niet zo moeilijke toe, maar de mij toebedeelde taak wel.

Ik belde haar op en vroeg:

„Zeg, zou jij niet graag vanavond bij mij thuis naar een film komen kijken? Die wordt door onze nieuwe wijkzendingen vertoond.”

Ze kwam inderdaad, kreeg de film te zien en vertrok toen weer zonder veel commentaar.

Een week later kwamen de zendingen nog eens langs. „Heb je al een tijd vastgesteld waarop je vriendin naar het evangelie kan komen luisteren?” informeerden zij.

„Tja, ze heeft eigenlijk niet veel over die film gezegd. Ik wist dus niet of ik haar nu moest vragen terug te komen, of niet.”

„Bel haar dan op het vraag het haar,” zei de een. Dat was zo iemand die een hekel heeft aan tijd verknopen. Nu, tegen een ouderling had ik niets in te brengen. Onzeker en aarzelend pakte ik de hoorn dus op en draaide haar telefoonnummer. Ik heb me altijd afgevraagd hoe het toch komt dat dergelijke dingen je zo zwaar kunnen vallen.

„Hallo, Karin,” begon ik, „ik zou wel eens willen weten . . . nu, zie je, de ouderlingen zijn hier op het moment, en kijk . . . nu wilde ik eigenlijk even vragen of je nog eens hier zou willen komen om . . . om wat meer over onze kerk te horen?”

Er volgde een langdurige pauze.

„Och ja, ik denk van wel.”

Ik slaakte een zucht van opluchting.

„Wanneer kun je dan komen?”

„Wanneer je maar wilt, zou ik denken.”

„Morgenavond dan?”

„Ja, dat is goed!”

Ik wendde mij tot de zendingen met de vraag: „Schikt het u morgenavond?”

„Nou en of!” knikten ze vol enthousiasme.

„Zeg, Karin, nog wel bedankt, hoor,” zei ik en wilde de hoorn op de haak leggen.

„Heb je nog een ogenblik, Patti?” vroeg mijn vriendin vlug. „Ik wou je nog even zeggen dat ik het bij voorbaat al niet eens ben met wat ze zeggen.”

„Och, dat geeft niet. Kom toch maar!”

„Ja, maar misschien ga ik met ze redetwisten, en dat wil ik eigenlijk niet.”

„Als je met hen van mening verschilt, is dat best. Daar geven ze niets om.”

Ziezo, de tweede stap was nu genomen.

Toen het vierde bezoek ten einde liep, had ze nog geen woord van tegenspraak geuit. Integendeel, ze had van ganser harte ingestemd met alles wat de ouderlingen haar verteld hadden. Die avond had de jongste zending het woord, en aan het slot van zijn betoog keek hij haar aan en zei: „Wij zouden zaterdag wel graag een doopdienst voor je willen arrangeren. Wat zou je daarvan denken?”

De oudste zending stond paf; zijn mond viel open van verbazing. Die vraag had hij niet zo gauw verwacht. Mijn hart begon sneller te kloppen en ik hield mijn adem in. Even bleef het stil.

Met een hoofdknikje zei Karin toen:

„Ja, 't is goed.”

Ik bewoog me niet, maar begon te beven toen ze haar vroegen of ze wilde bidden.

Ze bad. Het was een heel eenvoudig, mooi gebed.

Na afloop daarvan bleef ik met gebogen hoofd zitten. Ik durfde niet op te kijken. De zendingen vertrokken in stilte.

Toen begonnen we allebei tegelijk te huilen.

„Patti,” zei ze, terwijl er een glimlach door haar tranen brak, „dank je wel.” *Mij* bedankte ze dus voor iets dat ze alleen zelf had kunnen geven, ze bedankte mij, terwijl ze mij het grootste geschenk gegeven had dat ik ooit had kunnen verwachten, namelijk haar aanvaarding van mijn kostbaarste bezitting, het evangelie van Jezus Christus.



## Van VRIEND tot VRIEND



DOOR NEAL A. MAXWELL  
Assistent van de Raad der Twaalfen en  
Geïllustreerd door Ted Nagata

# Het evangelie leert ons te werken

In mijn jeugd was ik zo gezegend ouders te hebben, die als toegewijde kerkleden mij al vroeg veel over het evangelie hebben bijgebracht. Zo leerden ze mij bijvoorbeeld werken, wat ook een belangrijk onderdeel van het evangelie is. Zelf waren zij allebei harde werkers, die steeds probeerden van al het geld dat zij in handen kregen zoveel mogelijk te sparen. Voor zichzelf besteedden ze niet veel, maar ze gebruikten het voor het welzijn van hun kinderen. Het was voor mij ge-

makkelijk van werken te leren houden, doordat ik ouders bezat die werkten zonder zich erover te beklagen.

Mijn vader was boekhouder, en mijn moeder had haar huishoudelijke werkzaamheden. Mijn zusjes en ik hadden ieder een eigen taak in huis, kleine karweitjes opknappen en zo, maar er bleef voor ons toch altijd nog wel tijd over om te spelen. Bij het ouder worden kregen wij steeds meer werk te doen en meer verantwoordelijkheid te dragen. Soms had ik geen zin in mijn werk, omdat ik dan liever wilde spelen, maar toch was het voor mij thuis een gezond leven, zowel in lichamelijk als in geestelijk opzicht.

We woonden op een boerderijtje, waar wij een paar eenden, kippen, lammetjes, verscheidene koeien en ook heel wat varkens hielden. Die leverde voor ons gezin een aantal zelfgeproduceerde levensmiddelen op, zodat we niet alles in de winkels hoefden te kopen. Er moesten tuintjes worden geweid en besproeid, er moesten vruchtbomen gesnoeid en rijpe vruchten geplukt worden.



Mijn ouders waren zo verstandig, mij nog een stimulans te geven om harder te werken: Een deel van het geld, dat ik met de verkoop van dieren en fruit verdiende, mocht ik zelf houden. Nu ik op die jaren terugzie, besef ik



hoe goed het was dat ik altijd druk bezig ben gehouden, en dat werk als iets vanzelfsprekends van mij werd verwacht. Ik geloof niet dat mensen gelukkig kunnen zijn als ze niets om handen hebben. Men is heus eerder de slaaf van zijn eigen ledigheid dan van zijn werk. Bovendien houdt werken ons nederig, daar het ons er steeds weer aan herinnert hoe al onze zegeningen van onze hemelse Vader afkomstig zijn.

Mensen die niet van werken houden, mogen zich wel eens afvragen: „Als ik niet werk, wie is er dan verplicht voor mij te zorgen?” Terecht heeft onze hemelse Vader bepaald dat de leegloper het brood van de arbeider niet zal eten. Toch zijn veel mensen in de tegenwoordige wereld van mening dat anderen verantwoordelijk zijn voor het levensonderhoud van hen, die niets doen of lui zijn. Dit stemt evenwel niet overeen met wat Jezus Christus ons heeft geleerd. Wij moeten werken en met anderen delen, maar wij mogen niet lui zijn en dan verwachten dat anderen wel met ons zullen delen.

Als wij werken, zijn wij ook minder geneigd iets te verspillen, en verspilling is een bedenkelijk vraagstuk in bepaalde gezinnen en landen. Wie altijd hard werkt is eerder geneigd iets van wat hij heeft af te staan aan echte armen en noodlijdenden.

Werken is een heel belangrijk onderdeel van het evangelie en het vormt dus ook in de leer van de kerk een voornaam punt. Als wij jong leren werken, worden wij betere mensen

en betere medemensen, dus betere leden van ons eigen gezin en van de samenleving, kortom, betere volgelingen van Jezus Christus, Die Zelf als timmerman heeft leren werken. Ik ben eens in Nazareth geweest en heb daar de plaats gezien, waar timmerlieden



en andere vaklui naar men zegt nog altijd ongeveer op dezelfde manier werken als toen Jezus daar in zijn jongensjaren woonde en werkte. Die timmermanswerkplaatsen en winkeltjes zijn erg bescheiden, maar daar heeft Jezus toch heel wat geleerd, dat hem later goed van pas is gekomen bij het bijzondere werk waartoe Hij geroepen was.

Natuurlijk moeten wij niet alleen maar voor de schijn werken, om anderen te laten zien hoe druk wij het wel hebben. Wij werken om ons de nodige levensbehoeften te verschaffen, zoals voedsel, kleding en onderdak. Wij

werken ook om zelf gelukkig en tevreden te kunnen zijn, en wij werken ten dienste van onze medemensen, voor het welzijn van anderen.

Er is nog een reden waarom wij moeten weten hoe ons werk behoort te zijn, namelijk dat ook onze hemelse Vader echt werkt! In de hemel zal men geen lui mensen vinden. Ze zouden daar immers toch niet gelukkig kunnen zijn, omdat ook daar altijd zoveel te doen zal zijn.

Als wij nu goed leren werken, zullen wij niet alleen in deze wereld gelukkiger zijn, maar ook in de toekomstige wereld, want door te werken kunnen wij blijf geven van onze liefde voor anderen.





# Brood als boetseerklei

Van brood is gemakkelijk boetseerklei te maken, waar je leuk mee knutselen kunt. De hiervan gemaakte figuurtjes zien er, nadat ze geveerd en bespoten zijn, als aardewerk uit en ze blijven heel lang goed.

Je krijgt dit materiaal door drie sneedjes wittebrood (zonder korst) met drie eetlepels lijn doorren te kneden. Doe eerst wat handlotion op je vingertoppen, dan kleeft het mengsel er niet aan vast. Blijf net zo lang doorkneden tot de klei niet kleverig meer is. De nu verkregen hoeveelheid is voldoende voor het maken van alle hierbij afgebeelde stukjes, die je als ornamenten of sieraden kunt gebruiken, of ze in decoratieve tafereeltjes kunt verwerken.

Na het vormen van de figuurtjes druk je de verschillende onderdelen stevig tegen elkaar. Bestrijk ze daarna met een voor de helft uit water en voor de helft uit lijn bestaande vloeistof om ze een glad aanzien te geven, waarna je ze een nacht laat staan. Als de figuurtjes dan hard en droog zijn, beschilder je ze met een synthetische verfsoort. Afzonderlijke stukjes kunnen desgewenst ook met een voedselkleurstof worden gekleurd.

Je kunt aparte, decoratieve miniatuurstukjes maken door je klei-figuurtjes te combineren met materiaal uit de vrije natuur, bijv. stenen, stukjes boomschors, mos en andere gedroogde planten. Een paddestoel maak je door van de klei een balletje te draaien met een middellijn van 2,5 cm. Maak dat van onderen plat en breng aan de onderkant met de punt van een potlood de nodige inkepingen aan. Maak daarbij een steel van 1-2 cm lengte door een stukje klei tussen je vingers uit te rollen. Zo maak je ook heel eenvoudig torretjes, schildpadjes, bloemen en andere voorwerpen voor je natuurtafereeltje.

„Broodklei” kan ook dienen voor de vervaardiging van sieraden, zoals haarspelden en broches, halskettingen en oorbellen in de vorm van dieren, torren of andere insecten, vruchten of groenten. De voorwerpen kunnen met een tandestoker van gaatjes worden voorzien om er kettingen, ringen of spelden aan te kunnen vastmaken.



**Lieveheersbeestje**

Druk een balletje klei met een doorsnee van 2,5 cm aan de onderkant plat en beschilder het als hierboven aangegeven met een „gezichtje” en de nodige karakteristieke stipfels.



**Teddybeertje**

Neem voor het lijfje een balletje van 2,5 cm middellijn en maak de kop van een half zo groot balletje klei, waar je later het „gezicht” van de beer op schildert. Maak aan de kop twee kleinere balletjes als oren vast en bevestig verder vier balletjes klei aan de romp bij wijze van armen en benen.



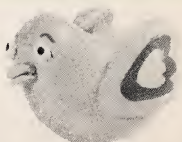
**Aardbel**

Maak van een klompje klei een eilvormig balletje. Teken met behulp van een potlood de spijkels op de aardbel in vorm er ook de blaadjes mee. Plak er nog een klein stukje klei aan vast voor het steeltje.



**Appelklokhuis**

Roll een klompje klei in een ovale vorm met uitstekende, afgeronde einden. Geef er verder met je vingers de gewenste vorm aan, langwerpig en „afgekloven” met een smal eindje bovenaan als appelsteeltje, dat je eraan vast plakt.



**Vogeltje**

Kneed een balletje klei van 2,5 cm middellijn in de vorm van een halve maan. Vorm het ene uiteinde tot kop en snavel en het andere tot een staart. Veren, vleugels enz. worden erop geschilderd en klaar is het vogeltje.

# De tuin voor iedereen

DOOR LUCY PARR  
Geïllustreerd door Mac Magleby

Dirk zette de punt van zijn schop in de grond en duwde hem stevig met zijn voet in de zode. Met een knarsend geluid sneed het metaal door de taaië grashalmen, die tussen de irissen in zijn moeders bloementuintje opgeschoten waren. Ondanks de vermoeidheid in zijn armen en schouders moest hij wel toegeven dat het irisbed er al veel beter ging uitzien. Zijn moeder had pas nog tegen hem gezegd dat hij, als hij haar 's zaterdags-morgens een handje hielp, dan 's middags wel mocht doen waar hij zin in had.

Terwijl Dirk zo stond te spitten en de aarde van de verwarde graswortels af schudde, bedacht hij dat hij straks in het park maar eens een paar balletjes moest gaan slaan met Erik, Jan, Hans en een paar andere vriendjes. De lente had zo lang op zich laten wachten, dat ze bijna nog niet aan hun honkbaltraining waren toegekomen.

Na een poosje zette Dirk de schop weg en ging de hark halen om de laatste hand aan zijn werk te leggen. Intussen was zijn moeder bezig geweest met het verdelen en uitdunnen van haar irispollen. De overtollige plantjes had zij aan het andere eind van de tuin opgestapeld.

„Wat gaat u nu met al die plantjes doen?” vroeg Dirk.

„Tante Marie wil graag een paar van die gele hebben,” antwoordde moeder. „En mevrouw Kok heeft me gevraagd een stuk of zes van die blauwe irissen voor haar te bewaren.” Hoofdschuddend voegde moeder eraan toe: „Toch jammer!”

„Jammer?” echode Dirk.

„Jammer om de rest weg te moeten gooien, terwijl ze nog best ergens een tuintje zouden kunnen opvrolijken. Kenden we maar iemand die ze nog gebruiken kon.” Moeder lachte.

„Maar ja, ik heb in de loop der jaren bij het uitzetten van mijn planten al stukjes uitgedeeld aan iedereen in de buurt die er de ruimte voor had, en de buren hebben over en weer net zo lang planten uitgewisseld dat alle tuintjes hier in de straat nu vol bloemen staan.”

„Toch niet allemaal,” zei Dirk met een verrast gezicht, want hij kreeg opeens een inval. „Zeg mams, mag ik die overige irissen hebben?” vroeg hij gretig. „Er is nog één stukje grond





langs onze straat, dat er niet zo mooi uitziet. U weet wel, dat oude bouwterrein, dat te klein was voor een huis. Daar kijkt niemand immers meer naar om?"

„Dat is waar ook,” zei moeder. „Meneer Karstens, die er vlak naast woont, heeft dat stukje grond nog jarenlang aardig bijgehouden, maar nu hij nog maar nauwelijks zijn eigen tuin onderhouden kan, bekommert geen mens zich er meer om.”

Vol instemming knikte Dirk van ja. „Iedereen zegt wel dat het er zo onooglijk uitziet, maar niemand doet er iets aan. De mensen die er langs komen gooien er vaak rommel op, en de kinderen ontzien het ook niet. We hebben er allemaal wel schuld aan, geloof ik. Misschien zou iedereen er wel wat meer voor voelen als er een paar bloemen op stonden, en irisplanten vermenigvuldigen zich heel snel.”

„Ze hebben ook niet zoveel water nodig als de meeste andere bloemen,” vervolgde moeder.

„Ik zou ze wel water kunnen geven tot ze goed van de grond beginnen te komen,” opperde Dirk. „Als er eerst maar wat bloemen vooraan langs het trottoir staan, zullen de mensen zich wel tweemaal bedenken voordat zij er weer afval neergooien, denk ik.”

„Dat zullen ze zeker,” zei moeder. „’t Is een reusachtig idee van je, Dirk, en je kunt alle planten die je nodig hebt, met plezier van me krijgen. Misschien kan ik vanmiddag ook nog wel een ogenblikje vrijmaken om je te komen helpen.”

Direct na de lunch was Dirk bijna zonder op of om te zien druk aan ’t werk gegaan met het wegharken van gras, bladeren en vuilnis van de plek op dat braakliggende terrein, die hij voor het planten van zijn irissen had uitgezocht. Hij had drie zakken afval verzameld voordat hij genoeg ruimte naar zijn zin had vrijgemaakt. Toen begon hij de grond om te spitten. Erik zag Dirk daar staan graven, stak de straat over en wilde weten wat zijn vriendje deed.

„’t Lijkt wel aangenomen werk!” riep hij Dirk toe, die hem glunderend antwoordde: „Dat is het niet, maar leuk werk is ’t wel!”

Na te hebben uitgelegd wat hij met die irisplantjes voor had, vroeg Dirk: „Wil jij me helpen?”

Erik dacht hier even over na, toen knikte hij instemmend. „Dan ga ik eerst naar huis om een schop te halen. Die oude troep hier is mij allang een doorn in ’t oog geweest.” Na een paar minuten kwam Erik terug met een hark en een spa. Breed grijzend legde hij uit: „k Heb m’n moeder verteld wat je van plan was en ze vindt het geweldig. Ze was net bezig wat margrieten uit te splitsen, die kunnen we dan mooi

langs de afrastering zetten. Mijn vader zegt dat hij straks komt meehelpen.”

Vlug werkten de jongens door, zo nu en dan even pauzerend om elkaar toe te lachen. Zo druk waren ze bezig dat ze Mirjam niet eens voorbij zagen komen, totdat zij hun vroeg: „Waarom staan jullie daar in dat stukje niemandsland te harken en te spitten?”

De jongens vertelden van hun irissen en margrieten. Daarna vroegen ze als uit één mond: „Help je mee?”

„Die vieze lap grond ziet er al veel beter uit,” zei Mirjam. „Ja, ik wil graag meehelpen. Dan ga ik even thuis een spa halen.”

Een paar minuten later was ze al terug met haar oudere zus Anita en zes pioenrozen in een doos, die ze naast Eriks margrieten wilde planten.

Toen strompelde meneer Karstens naar buiten om te zien wat er naast zijn woning aan de hand was. Geïnteresseerd begonnen zijn ogen te schitteren, en met een blijde lach op zijn gezicht zei de oude man: „Ik heb zo vaak gedacht, kon ik doen kan jullie grond nog maar bijhouden! Als jullie daar wat bloemen planten en die verder ook verzorgen wilt, is het minste wat ik doen kan jullie van water te voorzien. Als de zaak besproeid moet worden, trekken we gewoon mijn tuinslang door de heg.”

Het aanbod van meneer Karstens werd door Dirk dankbaar aanvaard, want hij had er wel tegenop gezien water aan te moeten slepen om al die planten te kunnen begieten.

De middag vloog voorbij. Nu ze met zovelen aan het werk waren, werd er heel wat gepraat, gelachen en pret gemaakt. Voor zonsondergang was bijna iedereen uit de straat wezen helpen of planten, kunststof of werkuren komen aanbieden om het nieuw-aangelegde tuintje bloeiende te houden.

Toen ze klaar waren en allemaal een paar zakken afval hadden meegenomen om ze bij hun eigen huisvuil te zetten, kwam iedereen nog eens langs om de nieuwe tuin te bekijken. „Ik denk dat dit nog eens de mooiste tuin van onze hele buurt wordt,” zei meneer Karstens. „’t Is nu een heel bijzonder plekje, omdat het een *allemanstuin* is, een tuin voor iedereen. Niet alleen wij zullen ervan genieten, maar iedereen die er langs loopt of rijdt mag meegenieten van dat fleurige plekje in plaats van zich te ergeren aan die afschuwelijke vuilnisbelt.”

Een *allemanstuin*, dacht Dirk verheugd, toen hij naar huis wandelde. Wat zou het leuk zijn als alle mensen gingen samenwerken om iets moois te maken.

# Net als Paps

DOOR JAY BURTON



Jan Johannesen trok zijn rode karretje voort langs de stoffige weg naar de melkhandel, waar hij elke dag voor zijn moeder melk ging halen. Het was een warme dag, en Jan bleef even staan kijken naar een kolonne zware Duitse vrachtauto's, die de stad uit kwamen en langs hem heen denderden, tot ze in een stofwolk waren verdwenen.

Het was in het jaar 1941 en Jan was al gewend geraakt aan de aanwezigheid van Duitse soldaten, legerwagens en vuurwapens in zijn woonplaats Halden in Noorwegen. Ondanks dat alles ging het leven door en moest Jan zijn dagelijkse werkjes en boodschappen doen.

Toen Jan weer doorliep, kantelde zijn karretje opeens wat opzij. „Och, dat wiel is er weer afgelopen,” zuchtte hij, terwijl hij terugging om het op te rapen. Mismoedig schudde Jan zijn hoofd en zette het wiel weer aan zijn karretje. Het was een oud, verbogen wiel en hij wist niet hoe lang het nog zou meegaan.

Bijna bij de hoek gekomen, kon Jan het eerste schild-

wachthuisje even buiten het centrum van de stad zien staan. Het was een houten hokje, hoog genoeg om erin te kunnen staan. Voor de ingang stond een stoere, forsgebouwde Duitse soldaat.

Jan ging aan de overkant van de straat lopen. Hij was al bijna voorbij de wachtpost, toen een gebiedende stem hem opeens deed stilstaan.

„Du, komm mal her (Kom jij eens hier)!” Dat had de schildwacht naar hem geroepen.

Jan had wel eens gehoord dat je, als militairen je aanspraken, maar beter kon luisteren en doen wat ze zeiden, dus keerde hij langzaam op zijn schreden terug en bleef voor de schildwacht staan. De man in uniform bleek een reus te zijn. Hij keek Jan aan en wees toen op zijn karretje. Daarna bukte de schildwacht zich en begon de wielen te bekijken. Ten slotte zei die Duitse soldaat in gebroken Noors: „Niet goed. Krom.” Op zichzelf wijzend vervolgde hij: „Ik maken. Jij komen morgen, goed?” De soldaat

woude met zijn hand door Jans haren en glimlachte breed. Verlegen lachte Jan terug en knikte van ja. Toen ging hij haastig verder om zijn melk te gaan halen.

Op de terugweg naar huis en nadat hij die avond naar bed was gegaan, dacht Jan over het gebeurde na. Al vanaf het begin van de oorlog had hij het erg moeilijk gevonden om deze vreemdelingen in zijn vaderland geen kwaad hart toe te dragen. Iedereen zei immers dat ze niet te vertrouwen waren en dat je ze zoveel mogelijk moest ontlopen. Toch had hij vandaag zelf ondervonden dat dit misschien, heel misschien niet altijd opging. Hij dacht aan zijn eigen vader, die ver van huis meevocht in de oorlog. In gedachten zag hij hem vóór zich. Toen schoten hem de woorden te binnen, die zijn vader vlak vóór zijn vertrek tot hem gesproken had: „Jan, zul jij een flinke jongen zijn? Jij bent nu de enige man in huis. Zorg maar goed voor Mams. En denk eraan, Jan, wat er ook gebeurt, dat de meeste soldaten die hier nu gekomen zijn, niet slecht of gemeen zijn. Ze moesten hierheen, zoals ik nu moet gaan. Er zijn ook veel goede mensen bij, Jan. Veel van die mannen zijn net als Paps.”

De tranen sprongen Jan in de ogen. Hij begreep nu wat Paps had bedoeld, en hij dacht: „Die man moest waarschijnlijk ook hierheen. Hij is misschien wel net als Paps.” De volgende morgen ging Jan wat vroeger dan gewoonlijk op weg naar de melkhandel. Hij liep de straat uit, zijn karretje achter zich aan trekkend. Bij de hoek tegenover de wachtpost gekomen, stond hij stil. Daar stond diezelfde soldaat met iemand te praten. Toen die andere man even later was weggegaan, zag de soldaat Jan op de hoek staan. Hij wuifde hem toe en riep hem naar de overkant. Jan pakte de trekboom van zijn karretje weer op en stak de weg over.

„Guten Tag (goedendag),” zei de soldaat. „Jij komen zoals ik zeggen. Ik maken.” Hij verdween in zijn schildwacht-huisje en kwam weer naar buiten met een gloednieuw wagenwiel in zijn hand. Jans ogen werden groot van verrassing. De Duitser hurkte neer en verving het wankele wagenwiel door het fonkelnieuwe. Toen hij weer overeind kwam, keek hij Jan lachend aan en zei: „Jij proberen het nu.”

Jan liep een paar passen verder met zijn wagen. Die deed het geweldigl Totaal geen gewiebel meer.

„Tusen takk (Dank u zeer),” zei Jan, het karretje achteruitduwend. De grote soldaat glunderde alweer en streek Jan over zijn bol. „Geen dank. Ik wil helpen. In Duitsland ik heb ook zoon. Hij even oud als jij zowat. Jij veel op hem lijken. Hoe heten jij?”

„Jan.”

„Hij Otto. Mijn naam ook Otto.” Toen haalde hij een foto uit zijn zak en overhandigde die aan Jan. Het was een foto van een jongen, die blijkbaar ongeveer even oud was als Jan. Hij was klein, blond, en gekleerd in een voetbaltenue. Hij hield een voetbal in zijn handen.

Jan gaf de foto aan de soldaat terug. „Ik wil wedden dat hij u mist,” zei hij.

De grote Duitser keek Jan glimlachend aan, maar Jan zag

een dikke traan langs de wang van de soldaat biggelen en op het kiekje vallen.

„Ja,” fluisterde hij, „gewis, hij mist mij, en ik mis hem.” Geruime tijd bleef Jan zwijgen. Verdwenen was de gedachte dat al die soldaten wel slecht zouden zijn. Jan dacht weer terug aan zijn vaders woorden: „Er zijn ook veel goede mensen bij, Jan. Veel van die mannen zijn net als Paps.”



Plotseling verbrak Jan de stilte. „Herr Otto,” zei hij, „Ik weet zeker dat u Otto gauw terugziet, maar voor het zover is, kom ik u nog eens opzoeken, als u 't fijn vindt.”

De soldaat keek Jan aan en zijn gezicht klaarde op. Met een stralende glimlach zei hij: „Dat is een prima idee! Jij goede vriend, Jan. Jij terugkomen en wij praten. Misschien leer ik beetje Noors, jij misschien beetje Duits. Goede vrienden zijn. Jij terugkomen, nietwaar?”

„O ja, ik wel,” glunderde Jan, „iedere dag.”

Met een vredig gevoel van binnen ging Jan zijns weegs. Hij keerde zich nog eens om en zwaaide ten afscheid.

„Jij bent vandaag wel in je schik, Jan,” zei boer Olsen, toen hij de melk aan hem afleverde. „Je bent toch niet jarig, zeg?”

„Welnee,” gaf Jan ten antwoord, „nog veel beter. Ik Heb zo juist een nieuwe vriend gevonden.”

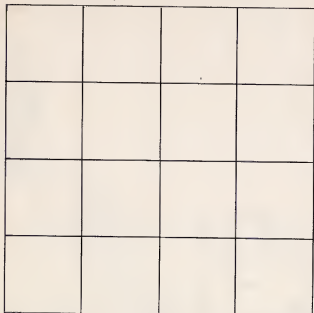


# Voor de grap

## Invullen en optellen

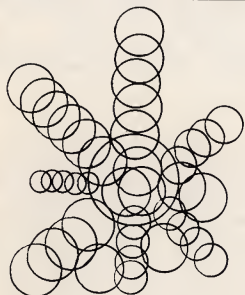
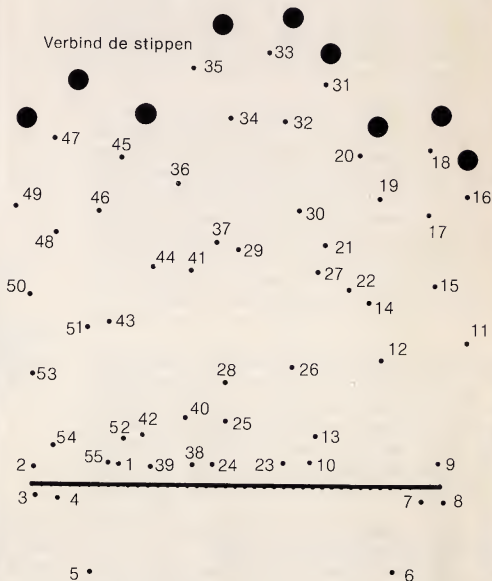
DOOR TREVOR HOLLOWAY

Wie kan de getallen van 1 t/m 16 zo in dit uit 4 x 4 vakjes bestaande vierkant plaatsen, dat de uitkomst altijd 34 is, of je ze nu horizontaal, vertikaal of diagonaal optelt? (Antwoord zie onder)



## Stippenpuzzel

Verbind de stippen



## Cirkels tellen

DOOR RICHARD LATTA

Hoeveel cirkels tel je in bovenstaande figuur? (Antwoord zie onder)

Antwoord invullen en optellen: (van links naar rechts)  
Eerste rij 1 - 8 - 13 - 12, tweede rij 14 - 11 - 2 - 7, Derde rij 4 - 5 - 16 - 9, vierde rij 15 - 10 - 3 - 6.  
Antwoord cirkels tellen: 40.



# Een overzicht van de welzijnszorg in de kerk

Ieder gezin en ieder mens dient ernaar te streven zelfstandig te worden door middel van gezinsparaatheid.

DOOR BISSCHOP VICTOR L. BROWN

Broeders en zusters, wij gaan u vanmorgen een overzicht geven van de algemene organisatie die de verantwoordelijkheid heeft het programma van de welzijnszorg binnen het bereik te brengen van de gehele wereld.

Zoals u wel weet, heeft de Heer in iedere bedeling gezorgd voor de een of andere vorm van welzijnszorg. In de eerste dagen van deze, de laatste, bedeling, werden de heiligen in de gelegenheid gesteld de wet van toewijding na te leven en werden georganiseerd in wat de verenigde orde werd genoemd. Toen bleek dat zij niet in staat waren deze hogere wet te onderhouden, schortte de Heer haar op tot dat zijn volk zich voldoende zou hebben voorbereid. Deze maatregel is nooit herroepen. Ik hoop dat hetgeen vanmorgen naar voren wordt gebracht, ieder van ons het verband zal doen inzien tussen de wet van toewijding en het programma van de welzijnszorg.

Het was tijdens de oktoberconferentie van 1936 dat het Eerste Presidium het kerkelijke „security plan” bekendmaakte. Later werd de naam veranderd in het kerkelijk welzijnsplan. Sindsdien heeft de afdeling welzijnszorg een jaarlijkse begroting voor het produceren van bepaalde goederen ontwikkeld en aan de ringen toegewezen, toezicht gehouden op de productie en distributie van de goederen, het oprichten van lokale produktieprojecten en van voorraadschuren van de bischop aangemoedigd, toezicht gehouden op kerkelijke arbeidscentra en de

Deseret Industries opgericht. Bij al deze activiteiten hebben de leden van het algemeen welzijnscomité de ringen en regio's afgereisd om de begijnen van de welzijnszorg te onderwijzen. President Romney heeft zich jarenlang aan deze taak gewijd.

In deze periode, en zelfs al eerder, ontwikkelde de kerk nog een aantal andere dienstverlenende bureaus. In het jaar 1919 werd, onder president Joseph F. Smith, het organiseren van pleeggezinnen en adoptie via de Zustershulpvereniging geïntroduceerd. President David O. McKay en broeder Spencer W. Kimball richtten in 1953 de afdeling huisvesting voor Indiaanse schoolkinderen op. De dienstverlening die al vele jaren bestond voor hen die met problemen van het gevoelsleven en van geestelijke aard te kampen hadden, werd formeel georganiseerd in het jaar 1960. In 1969 werden deze verschillende takken van dienstverlening tezamen gebracht onder leiding van de broeders Marion G. Romney en Marvin J. Ashton. De gezondheidsdienst werd in 1970 in het leven geroepen als overkoepelend orgaan voor het besturen van de verschillende ziekenhuizen van de kerk. De gezondheidsdienst kreeg ook de verantwoordelijkheid voor de behoeften op het gebied van de gezondheid van alle leden van de kerk. Tijdens deze korte periode van consolidatie, bleef de afdeling welzijnszorg min of meer ongewijzigd haar werk doen. In 1973 werden deze drie afdelingen — welzijnszorg, maatschappelijk

dienstbetoon en gezondheidsdienst — in één organisatie ondergebracht. Het Eerste Presidium stelde de Presiderende Bisschop aan als voorzitters van het algemeen welzijnscomité. Ten einde de functie van de verschillende afdelingen te verduidelijken, werden de namen ervan gewijzigd. Wat voorheen bekend stond als de afdeling welzijnszorg, heet nu de afdeling productieve distributie van de welzijnszorg, die onder leiding staat van broeder R. Quinn Gardner. Deze afdeling is verantwoordelijk voor vele van de economische aspecten van de welzijnszorg. De afdeling maatschappelijk dienstbetoon is nu een onderdeel van de afdeling persoonlijke welzijnszorg, onder leiding van broeder Victor Brown jr. Deze afdeling is verantwoordelijk voor de maatschappelijke en emotionele aspecten van de welzijnszorg, alsmede voor de arbeidscentra. De erkende bureaus voor het arrangeren van pleeggezinnen en adoptie blijven de naam dragen HLD maatschappelijk dienstbetoon.

De gezondheidsdienst is nu ondergebracht bij de afdeling welzijnszorg in ontwikkeling, onder leiding van broeder James O. Mason. Daar de kerk geen ziekenhuizen meer bezit, concentreert deze afdeling zich op de algemene behoeften op gezondheidsgebied. Haar grootste verantwoordelijkheid is echter de priesterschapsleiders en de leiders van de Zustershulpvereniging in de ontwikkelingsgebieden van de wereld te helpen het volledige welzijnsprogramma van de

kerk te begrijpen en zich erop voor te bereiden het ook te ontvangen.

Dit zijn dan de drie afdelingen die tezamen de welzijnszorg uitmaken: productie distributie, persoonlijke welzijnszorg en welzijnszorg in ontwikkeling. Het algemeen welzijnscomité van de kerk bestaat uit de Presiderende Bisschop, deze drie afdelingshoofden en het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging. Wij doen ons werk onder toezicht van het Eerste Presidium.

Ik zou even iets willen zeggen over de Zustershulpvereniging. De Zustershulpvereniging is van begin af aan verbonden geweest met het welzijnswerk en is daarbij een zeer belangrijke rol blijven spelen toen de welzijnszorg zich ging uitbreiden tot de organisatie die ik zojuist heb besproken. Wij zijn de Zustershulpvereniging zeer erkentelijk voor hun constante ondersteuning van de welzijnszorg. Wij zijn ons ervan bewust dat het programma in ernstige mate beknopt zou zijn zonder hun medewerking.

De opdracht van de welzijnszorg is als volgt onder woorden gebracht: „De priesterschapsleiders en de leidsters van de Zustershulpvereniging bij te staan opdat de individuele leden en gezinnen van de kerk leren in hun eigen behoeften te voorzien, zij zijn, bijgevolg, zelfstandig en in staat ook aan anderen mede te delen, hetgeen voorafgaat aan het naleven van de volledige wet van toewijding.

De Heer heeft gezegd: „En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.” (LV 105:5.)

Wij beseffen dat wij verder bouwen op het werk van de broeders die ons zijn voorgegaan. Wij zijn ons ook ten zeerste bewust van de vermaning die dit volk van de Heer heeft ontvangen: „Ziet, dit is de voorbereiding, waarmee Ik u voorbereid, en de grondslag, en het voorbeeld, dat Ik u geef, waardoor zij de geboden moogt volbrengen, die u zijn gegeven;

„Opdat door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moei-

lijkheden, die over u zullen komen.” (LV 78:13, 14.)

Elk niveau van de kerkelijke organisatie moet worden voorbereid — de individuele leden, gezinnen, wijken, ringen, regio's en interregionale gebieden — zodat zij kunnen beantwoorden aan de eisen van het leven en als een verenigd volk „onafhankelijk moge(n) staan . . . beneden de celestiale wereld.”

#### *Persoonlijke welzijnszorg*

Laten wij nu de persoonlijke welzijnszorg wat nader bekijken, aan de hand van een zinnebeeldige wijk van 625 leden en hun behoeften op het gebied van de persoonlijke welzijnszorg. De gegevens zijn gebaseerd op betrouwbare cijfers uit kerkelijke en regeringsbronnen en zijn een gemiddelde voor de wijken in de Verenigde Staten. Wij beseffen dat wijken enorm kunnen variëren wat betreft hun samenstelling en dat er waarschijnlijk geen enkele wijk is die precies dit beeld te zien geeft. Deze statistieken weerspiegelen echter de problemen die wij over de gehele wereld tegenkomen.

Er komen in deze wijk eenentwintig personen voor die dit jaar hulp van de kerk zullen ontvangen in de vorm van voedsel, kleding, brandstof, gebruiksvoorwerpen, huur enzovoort. Maar er zijn anderen met even dringende en wezenlijke behoeften.

Vijftien gezinshoofden, bijvoorbeeld, zijn werkloos en vele anderen hebben bijbscholing nodig of een andere betrekking om genoeg te kunnen verdienen om hun gezin te onderhouden. Verder zijn er minstens vijftig gezinshoofden met zulke grote schulden dat hun maandelijks inkomen dikwijls lager ligt dan hun maandelijks uitgaven. Veelal is dit te wijten aan een gebrekkig financieel inzicht. Uit een recent rapport is, bijvoorbeeld, gebleken dat vele volwassenen niet weten hoe zij een behoorlijke begroting moeten maken.

Wat betreft de eigen productie en jaarvoorraad, zijn drieëntwintig leden van de wijk in het bezit van een voorraad voor langer dan een jaar, 242 hebben een voorraad voor twee maanden of minder. Tweeënzestig hebben helemaal geen voorraad.

Op het gebied van de lichamelijke gezondheid, kunnen wij één blind kind in de wijk verwachten. Vier zijn behept met een ernstige gehoorsstoornis. Negen kinderen hebben spraakproblemen, vijf hebben een geestelijke en twee een lichamelijke handicap, terwijl nog twee leerproblemen hebben. Wanneer wij de volwassenen met soortgelijke problemen erbij tellen, zijn de cijfers natuurlijk nog hoger.

Een van de grootste problemen waar de priesterschapsleiders heden ten dage mee worden geconfronteerd, is de grote nood op emotioneel en geestelijk gebied. In deze wijk van 625 leden kunnen wij verwachten dat 162 mensen dit jaar te kampen zullen hebben met het vertrek van vrienden en een ontwrichting van de bekende gang van zaken wegens verhuizing of omdat de grenzen van de wijk worden verlegd. Vier kinderen in de wijk zullen lijden aan ernstige niet-lichamelijke emotionele of geestelijke stoornissen. Twee echtparen, ieder met drie kinderen, zullen in de loop van het jaar scheiden en te maken krijgen met alle problemen die hieruit voortvloeien. Er zullen twee sterfgevallen en één excommunicatie plaatsvinden; vier jongelui zullen voor de kinderrechter moeten verschijnen; vele gezinnen zullen te maken krijgen met een conflict tussen ouders en kinderen; en negenentwintig getrouwde vrouwen, de meesten met kinderen thuis, zullen buitenshuis werken.

Er zullen de nodige problemen zijn op het gebied van de drank en verdovende middelen.

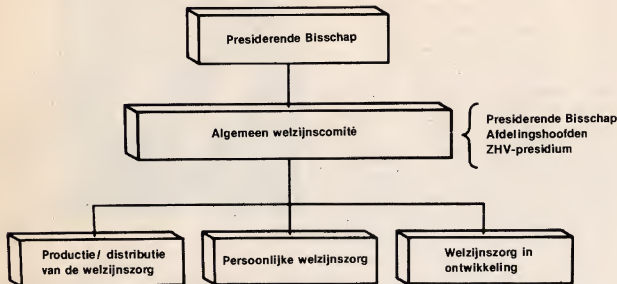
Er zullen ook leden betrokken zijn bij zedelijke overtredingen, waaronder tegennatuurlijke handelingen.

Wij beseffen dat het wel moet klinken alsof wij met deze cijfers in uitersten zijn vervallen; maar zij geven ook de harde feiten weer. Er zijn maar weinigen onder ons die niet op een zeker moment in hun leven steun nodig hebben wat betreft hun persoonlijk welzijn.

De behoeften op het gebied van de persoonlijke welzijnszorg van deze doorsnee wijk zouden zeker een schrikbarende belasting zijn voor de priesterschapsleiders en de leidsters van de Zustershulpvereniging, als hen

# Schema van de afdeling welzijnszorg van de kerk

## Afdeling welzijnszorg



## Gezinsparaatheid



was opgedragen deze last alléén te dragen. Dit is echter niet het geval. Het is in eerste instantie een individuele en gezinsverantwoordelijkheid om het hoofd te bieden aan deze moeilijkheden. Daarna wordt het gezin zonnodig ter zijde gestaan door het welzijnscomité van de wijk.

Het is juist om deze reden dat wij spreken van gezinsparaatheid en wijkparaatheid. Gezinsparaatheid is de sleutel tot zelfrespect en zelfstandigheid wat betreft het persoonlijk welzijn.

In de welzijnsvergadering van de aprilconferentie, beschreef bisschop H.

Burke Peterson de gezinsparaatheid als volgt: „Wanneer wij spreken over gezinsparaatheid, dienen wij het te hebben over voorziene, ge-anticiperende, ja, haast verwachte behoeften waaraan tegemoet kan worden gekomen door middel van verstandige voorbereidingen. Door goede planning kunnen zelfs ware noodtoestanden worden verzacht.” (*Welzijnsvergadering*, 5 april, blz. 5.)

Gezinsparaatheid is de sleutel waarmee de moeilijkheden van ieder gezinlid wat betreft het persoonlijk welzijn kunnen worden opgelost. Ieder ander aspect van de welzijnszorg,

zoals wijkparaatheid, is bedoeld ter ondersteuning van de gezinsparaatheid.

Als onderdeel van de gezinsparaatheid, hopen wij dat ieder lid en ieder gezin van de kerk de grootst mogelijke mate van zelfstandigheid bereikt op de volgende vijf gebieden: beroepsplanning, financieel beheer, eigen productie en jaarvoorraad, lichamelijke gezondheid en geestelijke gezondheid. Ons doel is dat ieder gezin tot de volgende maten van paraatheid komt:

**Beroepsplanning.** In het parate gezin heeft de kostwinner zich voorbereid op het beroep dat hij uitoefent. Zijn kinderen bereiden zich nu voor op een bevredigend en gepast vak.

**Financieel beheer.** In het parate gezin zijn de ouders bekend met de beginselen van het opmaken van een begroting en van financieel beheer en passen ze toe. Zij leren hun kinderen deze dingen door praktische ervaring. Wat dit punt betreft wijs ik u op de toespraak die broeder Marvin J. Ashton over dit onderwerp heeft gehouden op de welzijnsvergadering van april. (Zie „One for the Money.”)

**Eigen productie en jaarvoorraad.** Het parate gezin heeft voldoende voorraad om te voorzien in hun fundamentele behoeften voor tenminste een jaar. Bovendien zijn zij bezig met het zelf kweken, inmaken, naaien en produceren van hun jaarvoorraad.

**Lichamelijke gezondheid.** Het parate gezin past goede preventieve maatregelen toe op het gebied van de voeding, hygiënische verzorging, het voorkomen van ongelukken, de verzorging van het gebit en eerste hulp bij ongelukken. Zij zijn op de hoogte van de verschillende personen of instanties die zij kunnen raadplegen. Bijzondere aandacht moet worden geschonken aan de belofte die de Heer heeft gedaan aangaande de gezondheid van de heiligen in afdeling 89 van Leer en Verbonden.

**Geestelijke gezondheid.** Het parate gezin heeft geestelijke kracht ontwikkeld door rechtvaardig te leven, de Schriften te bestuderen en het onderhouden van liefdevolle familiebetrekkingen. Door hun geloof in Jezus Christus en in de werkelijkheid van

het eeuwige leven, zijn zij in staat de onvermijdelijke tegenstellingen in het leven—verdriet en vreugde, ontbering en overvloed, mislukking en succes — het hoofd te bieden.

Naarmate ieder gezin in de kerk ernaar streeft deze mate van gezinsparaatheid te bereiken, zullen vele levensproblemen worden opgelost. Het HLD-gezin dat dit soort gezinsparaatheid ontwikkelt, zal kalm zijn te midden van beroering, zich veilig weten te midden van onzekerheid en worden geholpen te midden van gebrek.

Nu een paar woorden over die aspecten van de welzijnszorg waar wettelijk erkende instanties voor nodig zijn. Ten eerste, het HLD-maatschappelijk dienstbetoon. Dit is de afdeling die te maken heeft met de persoonlijke welzijnszorg waar de wet aan te pas komt, zoals de dienst voor ongehuwde ouders, adopties, huisvesting voor Indiaanse schoolkinderen en pleeggezinnen. Er wordt gezorgd voor klinische behandeling voor leden met ernstige problemen op het gebied van de geestelijke gezondheid, alsmede advies voor de priesterschap.

Ten tweede, de arbeidscentra. De toestand van de tewerkstelling is over de gehele wereld hachelijker dan ooit tevoren. Het welzijnscomité van de wijk heeft de opdracht de leden te helpen met arbeidsproblemen, waarmee niet slechts de gezinshoofden worden bedoeld, maar ook de jeugd. Dit is een van de fundamentele verantwoordelijkheden van Het welzijnscomité van de wijk. Tewerkstelling en beroepsplanning kunnen niet genoeg worden benadrukt.

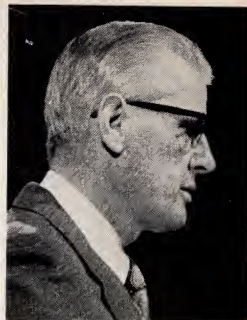
De doelen die wij met het oog op de gezinsparaatheid hebben genoemd, zijn niet nieuw. Zij worden al vele jaren door de broeders onderwezen. „De tekenen der tijden” geven echter aan dat het voor de leden van de kerk een urgente zaak is geworden om hun huis in orde te brengen. Dit moet niet worden opgevat als een alarmsignaal. Al tijdens zijn aardse bediening onderwees de Heer paraatheid door middel van de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden:

„Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken,

de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie; doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen. Terwijl de bruidegom uitleefde, werden zij allen slaperig en sliepen in. En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen in orde. En de dwaze zeiden tot de wijze: Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf. Doch terwijl zij heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten. Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet. Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.” (Matt. 25:1-13.)

Broeders en zusters, mag ik u in overweging geven dat de olie van de wijze maagden de olie der toewijding was. De enige volledige welzijnszorg is gebaseerd op de eeuwige wet van onbaatzuchtige toewijding in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik getuig tot u dat dit het evangelie van Jezus Christus is; dat wij een rentmeesterschap hebben; dat die Heer verwacht dat wij dit rentmeesterschap vervullen en de mensen van deze aarde met zijn programma en op Zijn eigen wijze zegenen. Dit getuigenis geef ik u in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.



Een recent onderzoek heeft uitgewezen dat slechts enkele heiligen een jaarvoorraad hebben en als gezin werkelijk paraat zijn.

De traditionele afdeling welzijnszorg was de voorloper van de afdeling productie/distributie van de welzijnszorg. Evenals in het verleden, zijn de inspanningen van deze afdeling erop gericht de priesterschapsleiders, de leiders van de Zustershulpvereniging en de leden van deze wereldkerk te helpen bij het vervullen van hun heilige plicht te zorgen voor de armen, de behoeftigen, en degenen onder ons die niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen wegens een handicap of andere oorzaken, zoals hun hoge leeftijd.

Om u een juist beeld te geven, zou ik in eerste instantie de opdracht van de afdeling productie/distributie met u willen doornemen en hoe deze afdeling in het totaalbeeld van de welzijnszorg past. De bijzondere opdracht van de afdeling productie/distributie is het bevorderen van de economische onafhankelijkheid van de heiligen, waarbij gebrek onder de gezinnen van de kerk wordt uitgebannen en een maatschappij wordt ontwikkeld zoals die van Henoch en de stad *Sion*. In het boek Mozes lezen wij: „En de Heere noemde Zijn volk *Sion*, want zij waren één van hart en één van geest, en leefde in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.” (Mozes 7:18.) Ten einde de economische zelfstandigheid van de gezinnen aan te kwe-

# De afdeling productie/distributie van de welzijnszorg

DOOR BISSCHOP

H. BURKE PETERSON

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

ken, moedigen wij vaders en moeders, priesterschapsleiders en leidsters van de Zustershulpvereniging aan zich eerst te concentreren op de gezinsparaatheid. Een belangrijk onderdeel hiervan is de eigen productie — inmaak, tuinbouw, naaien, het vervaardigen van huishoudelijke artikelen — en de jaarvoorraad, de noodzaak dat alle heiligen voldoende levensmiddelen, kleding en, zo mogelijk, brandstof hebben voor een heel jaar. Al deze dingen komen tot stand wanneer vaders, moeders en kinderen gehoor geven aan de opdrachten van hun priesterschapsleiders en zich voorbereiden op alle eventualiteiten. Vaders ontvangen instructies via hun quorum, moeders via hun man en de lessen op de Zustershulpvereniging. Het tweede punt waarop men zich moet concentreren in het kader van de paraatheid van de gehele kerk, zoals dit door bisschop Brown is uiteengezet, is de wijkparaatheid, waarbij de priesterschap en de leidsters van de Zustershulpvereniging helpen zorgen voor de leden van de wijk die in nood verkeren. De afdeling productie/distributie van de welzijnszorg heeft de volgende taken: (1) De wijken te helpen hun paraatheid op te voeren en productieprojecten te ontwikkelen voor voedsel en andere goederen. (2) het behoeft te voeren over een aantal voorraadschuren waaruit de bisschoppen datgene kunnen betrekken dat behoeftige gezinnen in zijn wijk van node hebben. (3) Het besturen van het programma van de Deseret Industries.

Hierdoor worden de wijken, en dus ook de ringen en regio's, zo zelfstandig mogelijk gemaakt, zodat zij voor hun eigen mensen kunnen zorgen.

Om de nadruk te leggen op dit aspect van ons werk, wil ik u attent maken op de resultaten van een recent onderzoek dat de Utah State University heeft verricht onder de leden van de kerk in de staat Utah, en dat de vier fundamentele voedselgroepen betrof: vlees, fruit en groenten, granen en zuivelproducten.

Het onderzoek heeft aangetoond dat slechts vijf procent van onze kerkleden voor een jaar aan vleesproducten in huis heeft. Slechts drie procent is in het bezit van een jaarvoorraad van gedroogd of ingeblikt fruit of groente. Ongeveer achttien procent heeft een jaarvoorraad van de een of andere graansoort. Wat de zuivelproducten betreft, heeft slechts drie procent een jaarvoorraad van melk in blik of gedroogde melk. Gemiddeld heeft ongeveer dertig procent van de leden van de kerk een voedselvoorraad voor ongeveer twee maanden, de rest heeft veel minder of helemaal niets.

Uit dit onderzoek blijkt dat de meeste leden van de kerk niet in staat zijn het hoofd te bieden aan de economische moeilijkheden die in het verschiep liggen. Het is duidelijk dat de priesterschapsleiders en de leidsters van de Zustershulpvereniging grotere nadruk zullen moeten leggen op de eigen productie en de jaarvoorraad —

Deze toespraak is slechts gedeeltelijk weergegeven

het aanschaffen en zorgvuldig bewaren van voldoende levensmiddelen, kleding en, waar mogelijk, brandstof, om er een jaarlang tegen te kunnen. Wat de eigen productie betreft, hopen wij dat onze mensen de vermaning van de profeten ter harte zullen nemen en zich er, zo mogelijk, op toe zullen leggen een moestuin aan te leggen, hun eigen kleding te maken, huishoudelijke artikelen te vervaardigen en op elk gebied zo onafhankelijk mogelijk zullen worden ter voorbereiding op de toekomst. Zoals president Kimball zei, „Het verheugt ons dat zovelen van u moestuinen aanleggen en vruchtboom planten en zich toelagen op eigen inmaak . . . wij feliciteren die gezinnen die luisteren en doen.

„Wij leggen ons er nauwgezet op toe voor onze leden te zorgen en wij leren hun zuinig te zijn en een jaarvoorraad op te bouwen van de fundamentele levensbehoeften.” (*Ensign*, mei 1975, blz. 5, 6.) waar dit door de wet is toegestaan.

Productieprojecten zijn activiteiten die zonder winst oogmerk door wijken, ringen of regio's worden ondernomen, ten einde levensmiddelen en andere goederen te produceren die bestemd zijn voor de behoeftigen van de kerk. Voedselprojecten zoals boerderijen, zuivelfabrieken, vee fokkerijen, veevoederbedrijven, conservenfabrieken en bakkerijen, en projecten zoals het maken van vloerkleden, handenarbeid, meubelmaken en naaiwerk, verschaffen ook enkele van de vele mogelijk-

heden waarbij zij die hulp ontvangen zo goed als binnen hun vermogen ligt kunnen werken en aldus hun trots kunnen bewaren in een tijdperk dat er steeds meer wordt gesteund op bijstand van de overheid. De productieprojecten stellen de gezinnen ook in de gelegenheid te leren samenwerken, te offeren en zich in te spannen voor de minder bedeelden te zorgen.

Het grootste aantal productieprojecten werd opgericht in de jaren veertig. De jaren vijftig en zestig geven een periode van consolidatie te zien, maar de laatste tijd zijn de priesterschapsleiders zich in toenemende mate bewust geworden van de noodzaak iedere wijk te betrekken bij een productieproject. Zodoende is het aantal projecten toegenomen en zijn er nu in totaal 671.

Wellicht even betekenisvol als het aantal projecten, is het aantal hectaren grond dat wij in bewerking hebben — 58.000. Wij geven gehoor aan de raadgeving van de Heer om onze behoeftige broeders en zusters te eten te geven. Dit oppervlakte is slechts voldoende om te voldoen aan de huidige noden van de behoeftigen in de gebieden die worden bediend door de diverse voorraadschuren. Onder moeilijker omstandigheden en gemeten naar de huidige verbruikscijfers, zullen onze voedselprojecten niet voldoende zijn om aan de behoeften tegemoet te komen van hen die hulp nodig zouden hebben. Het antwoord ligt derhalve bij de gezinsparaatheid wil het gros van onze gezinnen in staat zijn in eigen behoeften te voorzien. Wijkparaatheid, hetgeen een aandeel inhoudt in productieprojecten van de wijk, ring en gecombineerde ringen, is slechts een steun voor hen die niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen.

Er valt echter nog het nodige te doen alvorens wij volledige wijkparaatheid hebben opgebouwd. De kerk telt ongeveer 5.000 wijken, waarvan slechts vierenvijftig procent betrokken zijn bij productieprojecten op wijk-, ring- of regionaal niveau. Bisschoppen en andere priesterschapsleiders hebben de grootse opdracht ernaar te streven alle wijken te betrekken bij productieprojecten.

Samenvattend kunnen wij zeggen, wat de productieprojecten betreft, dat de kerk (1) op dit moment voldoende productie heeft om aan de hand van het huidige consumptieniveau de behoeftigen bij te kunnen staan, (2) het opvoeren van het aantal productieprojecten aanmoedigt, opdat alle wijken recht zullen hebben op de steun van een project en eraan mee zullen werken, en (3) de gezinnen en iedere unit van de kerk aanmoedigt om zo zelfstandig mogelijk te zijn.

In de afgelopen jaren is het bedrag aan vastengaven toegenomen met ongeveer vijftien procent per jaar. Ingevolge de oproep van de priesterschapsleiders, zijn de vastengaven van 1975 toegenomen met zeven- enveertig procent in vergelijking met de zelfde periode van acht maanden van vorig jaar. De leiders zouden er goed aan doen de vooruitgang van hun eigen unit na te gaan. Wij hopen dat deze tendens gehandhaafd blijft en dat onze leden overal ter wereld zullen worden aangemoedigd om hun vastengaven aanzienlijk te vergroten. President Kimball heeft het volgende over de vastengaven gezegd. „Ik ben van mening, dat wanneer wij het financieel goed hebben, zoals zovelen van ons, wij guller dienen te zijn. Inplaats van het bedrag dat werd uitgespaard door de twee of meer niet-genuttigde maaltijden, zou wellicht veel meer — wel zeven keer zoveel — kunnen worden afgedragen, als we ons dat kunnen permiteren.” (Filmstrip: *Principles of Welfare Services*, „... in Mine Own Way.”

Wij zijn bezig aan de hand van de vastengaven en de begroting voor de productie van goederen, met het opbouwen van een reserve van zowel goederen als brandstof, om de armen onder ons te kunnen verzorgen. Op dit moment hebben wij een voorraad voor een jaar. Deze zou echter snel zijn uitgeput wanneer de vraag toenam, een feit dat de noodzaak voor gezinsparaatheid onderstreept.

Er is reden voor ongerustheid op een ander front. Het is goed om voor de armen en behoeftigen te zorgen. Het is niet goed hun iets te geven waarvoor zij niet naar vermogen hoeven te werken. Het is niet de manier van de Heer een gezin te helpen zonder te verwachten dat zij naar vermogen zullen werken voor de ontvangten hulp. Zij die iets voor niets aanvaardden verliezen hun trots en zelfrespect, want zij ontwikkelen zich tot parasieten, die leven van het werk en de inspanningen van anderen. De Heer heeft op dit punt duidelijke instructies gegeven: iedereen, zowel jong als oud, die hulp ontvangt, dient naar vermogen daarvoor te werken.

Toch wijzen de cijfers uit dat slechts ongeveer vijftientig procent van de gezinnen die door de kerk worden geholpen, werken voor hetgeen zij ontvangen. Wij zijn van mening dat minstens vijftien procent van deze gezinnen in enige mate behoort te werken voor de ontvangten hulp, en wel om hun geestelijke kracht op peil te houden. Ongeveer vijftientig procent van hen die hulp ontvangen, is niet in staat te werken, hoewel crea-



tieve en geïnspireerde priesterschapsleiders misschien zelfs voor hen de een of andere dienst zouden kunnen bedenken. De geestelijke kracht van Gods kinderen wordt vernietigd wanneer zij zich niet houden aan het programma zoals de Heer het heeft uiteengezet. Het is nodig dat onze mensen werken voor hetgeen zij ontvangen.

Kortom, wat het distributiesysteem betreft, streeft de kerk ernaar haar reserves te handhaven, het aantal en de toegankelijkheid van de voorraadschuren van de bisschop uit te breiden en bisschoppen en andere priesterschapsleiders aan te sporen erop toe te zien dat zij die hulp ontvangen, naar vermogen ervoor werken.

Wat betreft de Deseret Industries hebben wij op het ogenblik dertien units in bedrijf. Het voornaamste doel van

de Deseret Industries is werk te verschaffen voor onze gehandicapte en bejaarde broeders en zusters, werk dat is aangepast aan ieders vermogen om te werken.

Hier worden sommige van de gelukkigste, vriendelijkste en meest serene mensen op aarde aangetroffen. Dank zij Deseret Industries zijn deze broeders en zusters in staat om te werken. Zij zijn nuttige leden van de maatschappij en hoeven niet iets voor niets te ontvangen.

Het huidige beleid van de Deseret Industries vraagt om de vestiging van meer units en daar de mensen vaardigheden bij te brengen die hen in staat zullen stellen een normale betrekking te vinden. Deseret Industries „helpt de mensen zichzelf te helpen.“ De leden van de kerk worden dan ook aangespoord om op iedere mogelijke

wijze — door er te kopen, door schenkingen — de Deseret Industries te steunen, opdat dit programma kan beantwoorden aan zijn grote doel.

Wij hebben de activiteiten doorgenomen van de afdeling productie/distributie in verband met de gezins- en wijkparaatheid. Alle inspanningen van deze afdeling zijn erop gericht de armen, de bejaarden, de jongemensen, ja, alle kinderen van onze Vader die in nood verkeren, te voorzien van hetgeen zij van node hebben.

Broeders en zusters, ik getuig tot u, dat al doen we al het andere, maar in gebreke blijven wat betreft het zorgen voor onze behoeftige mensen — „Wat baat het?“ Dit werk is de kern, het hart van het evangelie van Jezus Christus. In de naam van Jezus Christus. Amen.

## Er is nog veel te doen

DOOR PRESIDENT  
SPENCER W. KIMBALL



*Graag zou ik u enkele dingen willen zeggen. In de allereerste plaats wil ik een woord van innige dankbaarheid uitspreken die wij koesteren voor hen die het welzijnsprogramma leiden en uitvoeren. Ten tweede: er is nog veel te doen: We zullen naar nog grotere doelmatigheid moeten streven en de problemen bij de kiem aanpakken. En ten derde zou ik willen dat onze tegenstanders zouden zien op welke wijzen wij hulp kunnen bieden aan de wereld. Wij verrichten een groots werk; het zou goed zijn als zij het zelfde zouden doen in plaats van kritiek te leveren op onze werken. God zegene ieder die werkzaam is in het welzijns-werk. Geef onze beste wensen door aan de leden in de ringen en zendingsgebieden. En laten we er naar streven nog beter te beantwoorden aan de opdrachten die de Heer ons heeft gesteld.*

*Ik schenk u 's Heren zegeningen bij uw terugreis naar uw woonhaarden om daar voort te gaan met Zijn grootse werk; in de naam van Jezus Christus. Amen.*



# De afdeling welzijnszorg in ontwikkeling

Deze toespraak is slechts gedeeltelijk weergegeven

DOOR BISSCHOP  
VAUGHN J. FEATHERSTONE  
Tweede raadgever in de Presiderende  
Bisschop

**Een onlangs in het leven geroepen afdeling van de welzijnszorg, de afdeling welzijnszorg in ontwikkeling, heeft de opdracht gekregen het welzijnswerk te bevorderen door —**

1. Te helpen met het onderrichten en uitvoeren van de welzijnszorg in de ontwikkelingsgebieden van de kerk, waardoor de leden in dat gebied de zegeningen kunnen genieten van gezins- en wijkparaatheid; en
2. Ring- en zendingspresidenten in ontwikkelingsgebieden te voorzien van medische, agrarische en andere zendelingen die geïntereerd zijn op de welzijnszorg.

De presiderende Bisschop heeft de opdracht ontvangen de welzijnszorg uit te breiden „tot de einden der wereld.” Bij de aanstelling van bisschop Victor L. Brown en zijn raadgevers op 19 april 1972 zei president Harold B. Lee:

„Het is uw verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de welzijnszorg wordt uitgebreid . . . Een van uw grootste taken zal zijn te bedenken hoe het welzijnsprogramma in werking kan worden gesteld in de nieuwe ringen aan het einde der wereld, opdat des Heren plan ten volle kan worden verwezenlijkt.”

Wij hebben deze opdracht aanvaard en zijn bezig onze inspanningen te verdubbelen om priesterschapsleiders en leden van de kerk in ontwikkelingsgebieden te voorzien van de nodige train-

ning en voorbeelden zodat zij zo spoedig mogelijk en op een ordelijke wijze de gezins- en wijkparaatheid kunnen invoeren. Wij beseffen dat de priesterschapsleiders over de gehele wereld in de jaren zeventig dezelfde zorgvuldige training nodig zullen hebben die president Lee en president Romney in de jaren dertig en veertig gaven aan de ringpresidenten en bisschoppen in de Verenigde Staten en Canada.

Zorgvuldige training van toegeweide priesterschapsleiders zal de kerk in staat stellen de verschillende welzijnsprogramma's in de ontwikkelingsgebieden uit te voeren overeenkomstig de geopenbaarde beginselen. Lokale leiders leren hoe het kwaad van het steuntrekken, het misbruiken van het vastengavenfonds en het dopen van mensen die slechts door materiële motieven worden bewogen, kunnen worden vermeden.

Tot dusver worden de priesterschapsleiders in vele gebieden van de kerk voorzien van vele van de hulpmiddelen van de welzijnszorg:

Het *Handboek welzijnszorg* is, op wordt nu, in zestien talen vertaald en verspreid.

Er zijn instructies voor de bisschoppen over de welzijnszorg samengesteld, vertaald en gedistribueerd.

Algemene autoriteiten en leiders van de welzijnszorg onderwijzen welzijnsbeginselen tijdens hun bezoeken aan de verschillende gebieden van de kerk. Beginselen van de welzijnszorg worden onderwezen op de Zustershulpvereniging en andere lessen van de kerk.

Er worden steeds meer medische en agrarische zendelingen uitgestuurd. In 1971 waren er slechts twee medische zendelingen. Vandaag zijn er 272 medische en agrarische zendelingen in vierendertig zendingsgebieden.

Door hun onbaatzuchtige inzet, maken deze zendelingen een opmerkelijke geestelijke groei door, zoals blijkt uit het getuigenis van dokter Blair Bybee, een van de eerste medische zendelingen, die destijds werkzaam was in het zendingsgebied Apia Samoa. Bij zijn ontheffing zei hij het volgende:

„God heeft mij meer geholpen, meer gezegend, meer vragen beantwoord, meer belangrijke uitdagingen gegeven en mij ten slotte een groter gevoel gegeven dat ik iets goeds tot stand heb gebracht, dan ooit tevoren in mijn leven. Al zou ik verder nooit meer praktiseren, zouden toch mijn jaren aan de universiteit en als inwonend assistent volledig de moeite waard zijn geweest doordat zij mij voorbereidden op mijn medische zending. Hetzelfde geldt voor mijn intellectuele, geestelijke en emotionele ontwikkeling. Ik zal mij altijd blijven verwonderen en verbazen dat God mij in de gelegenheid stelde om te gaan, en ik zal Hem ook altijd ervoor blijven danken.”

Het getuigenis van dokter Bybee is een voorbeeld van de intense gevoelens en geestelijke instelling van hen die werkzaam zijn als zendelingen in het kader van de welzijnszorg.

Sta mij toe het een en ander te ver-

tellen van hetgeen er in de kerk gebeurt naarmate de beginselen van gezins- en wijkparaatheid worden onderwezen en toegepast.

Een pas gedoopte moeder vertelde hoe verdrietig zij was over het verlies van haar eerste baby wegen verkeerde voeding en verzorging. Na haar bekering ondervond zij een grote drang te leren hoe zij op de juiste manier voor haar gezin moest zorgen. Toen zij opnieuw een baby verwachtte, vroeg zij, „Wat moet ik doen om een gezonde mormoonse baby te krijgen?“ Zij volgde een cursus kinder-voeding op de Zustershulpvereniging, was er zeer enthousiast over en deed haar best de beginselen die zij had geleerd thuis toe te passen. Zij beviel van een sterk, levenslustig kind dat goed groeit. De medische zending die hielp bij het onderwizen van de ZHV-cursus is een zuster uit diezelfde streek die op een full-time medische zending werd geroepen. Zij is sindsdien van haar zending ontheven, maar dient haar volk nog steeds als medisch deskundig via het welzijnscomité van haar gemeente.

Uit een brief van enkele medische zendelingen lezen wij, „Wij zagen hoe een baby van drie maanden die de dood nabij was door diarree, zich ontwikkelde tot een lachend, mollig, gelukkig kindje, doordat het gezin werd geleerd zich beter te voeden en hoe belangrijk het is het water vóór gebruik te koken en alle gebruiksvoorwerpen en flesjes goed schoon te maken.

„Onder leiding van de vader heeft het gezin allerlei projecten uitgevoerd, zoals het graven van een waterput, het draineren van een drassig stuk grond, het aanleggen van een moestuin en het repareren van het huis, waardoor hun leefmilieu gezonder is geworden.”

Eén trotse vader hielp mee aan de constructie van een veilige en hygiënische riolering, dat een onderdeel vormde van een welzijnsproject van de priesterschap. Voordien had haast niemand in de wijk een afvoersysteem. Leden worden door de priesterschap aangemoedigd gebruik te maken van de lokale medische faciliteiten, zoals consultatiebureaus. Medische zen-

delingen helpen de priesterschap en de Zustershulpvereniging om de leden te laten begrijpen hoe zij deze faciliteiten kunnen benutten. Nu is het zo ver dat de leden niet alleen maar de dokter raadplegen bij ernstige ziekte, maar er ook naar streven ziekten te voorkomen en hun kinderen gezond en sterk te houden.

Er is één gemeente die als agrarisch project een stuk grond naast de kapel ging bewerken om de leden te kunnen voorzien van verse groente. De grond was overgeleverd geweest aan het onkruid totdat de priesterschapsleiders, met behulp van de agrarische zendelingen, dit project op gang brachten om de gemeenteleden met ernstige voedingsproblemen te helpen.

Alle leden leerden de juiste technieken wat betreft het bevoelen en bemesten van de grond en worden nu beloond met een maisoogst die vele malen de oogst van hun eigen grond overtreft.

Een eiwittekort dat had geleid tot geestelijke en lichamelijke schade en zelfs sterfgevallen onder de kinderen, werd in een ander gebied door de heiligen bestreden toen hun werd geleerd sojabonen te verbouwen en varkens, konijnen en andere eiwitrijke producten te telen. Nadat de agrarische zending en zijn echtgenote waren vertrokken, werd het project met succes voortgezet.

Die zijn slechts enkele voorbeelden van de welzijnsbeginselen die in de ontwikkelingsgebieden van de kerk in werking worden gesteld.

De kerk heeft nu aanzienlijke ervaring opgedaan met medische zendelingen. Er wordt met de dag meer gedaan om goede landbouwtechnieken te bevorderen. Onze inspanningen op het gebied van de beroepsplanning en economische verbetering beloven goede resultaten af te werpen. Niet alleen de welzijnszendelingen, maar ook plaatselijke collega's en adviseurs die hun eigen volk dienen, middels roepingen die zijn ontvangen van zendingspresbiteren en andere lokale priesterschapsleiders, schenken vele uren van hun tijd aan dit werk.

De welzijnszendelingen steunen het prediken van het evangelie door artsen, verpleegsters, voedingsspecialisten, zakenlieden en agrarische ex-

perts door te sturen naar de gewone zendelingen voor de standaardgespreken.

Er is een goed begin gemaakt. Toch moet er nog veel worden gedaan om het leed te verlichten en de heiligen te leren onafhankelijk te zijn en met anderen te delen, als voorbereiding op het naleven van de wet van toewijding. Wij hebben uw hulp nodig, broeders en zusters. Er is grote behoefte aan echtparen met ervaring op het gebied van landbouw, beroepsplanning, financieel beheer, gezondheidszorg en andere verwante beroepen. Priesterschapsleiders, zijn er in uw ringen en wijken echtparen die, nu dat hun kinderen het huis uit zijn, in staat zouden zijn om als medische of agrarische zendelingen te dienen in andere delen van de wereld? Wij hebben gezonde, energieke en geestdriftige mensen nodig die de kerk kunnen helpen over de gehele wereld (grotere stappen te nemen”.

Ons hart gaat uit naar de vele miljoenen kinderen van onze hemelse Vader die de noodzakelijke levensbehoeften moeten ontberen. Het is ons verlangen en grote doel alle leden van de kerk zo spoedig mogelijk op het peil te brengen waar zij de zegening en van de gezins- en wijkparaatheid kunnen genieten.

Tot slot zou ik graag iets willen voorlezen uit een toespraak van president Marion G. Romney die hij heeft gehouden op de welzijnsvergadering van 7 april 1973.

„Het Eerste Presidium heeft de presiderende bisschop, Victor L. Brown, aangewezen als voorzitter van het nieuwe algemene comité aan het hoofd van de welzijnszorg. Hiermee wordt de welzijnszorg van de kerk volledig gecoordineerd, hetgeen een gewelddige verantwoordelijkheid inhoudt en onbeperkte mogelijkheden tot dienstbetoon. Broeders en zusters, wanneer wij al deze dingen uitvoeren zoals de Heer het bedoeld, zullen degenen die geven worden gezegend en zij die ontvangen worden verheerlijkt. En dan zijn wij klaar voor de komst van de Heiland.” Dat wij ons op deze wijze zullen voorbereiden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

---

---

## Boodschappen van onze leiders

### Een uitgelezen groep

JOSEPH W. DARLING,  
president van de tempel in Londen



Een rechter, genaamd Learned Hand, hield in mei 1944 in het Central park van New York een toespraak en hij omschreef de geest van vrijheid als „het recht vrij te zijn van onderdrukking, geen gebrek te lijden en onszelf te kunnen zijn.” Hij sprak ook over het recht van vrije mensen hun vrijheid ten dienste van anderen te stellen.

Hij zei onder andere ook: „... wij mogen ons als een uitgelezen groep beschouwen, een groep mensen die de moed had met verleden te breken en de gevaren en de eenzaamheid van een vreemd land te trotseren.”

**Hand** beschikte zonder twijfel over gegevens van velen, die hun verleden op de Britse eilanden of in een Europees land achterlieten om pionierswerk te gaan doen in een nieuw en vreemd land, waar vele gevaren dreigden. Nu keren vele nakomelingen van die vroege pioniers terug als een groep uitgelezen mannen en vrouwen die enig recht hebben zich als een uitgelezen groep te beschouwen.

Zij zijn uitgelezen en gekozen in die betekenis dat zij graag gehoor geven aan een oproep van hun kerkelijke leiders om „met het verleden te breken” en vrijwillig hun rechten op een gemakkelijk leven opgeven. De roeping is voor een periode van achttien maanden en de tijd die zij geven zal ten behoeve en in het belang van anderen zijn.

---

---

## Boodschappen van onze leiders

### De kerk in Vlaanderen

DOOR LARRY H. BRIM  
President van het zendingsgebied Antwerpen – België



Eenentwintig jaar geleden werd ik geroepen om als zending te gaan werken te Mechelen in België. Mijn collega en ik waren twee van de zes zendelingen, die toen in België werkten; de andere vier waren in Antwerpen geplaatst. Voor ik België zeven maanden later verliet werden er nog twee zendelingen ingezet in Gent, wat ons totaal op acht bracht. Een vrij lange tijd nam het aantal zendelingen in Vlaanderen nauwelijks toe, maar in die tijd kwamen er toch verschillende sterke bekeerlingen met groot geloof bij,

Het zijn de zendelingenechtparen die in de tempel in Londen komen werken. Over het algemeen hebben zij afstand gedaan van hun „recht om met pensioen te gaan” op een leeftijd dat zij ten volle gerechtigd zouden zijn het kalmptes aan te doen en te genieten van een welverdiende rust.

De gevaren en de eenzaamheid van een vreemd land zijn nu niet meer zo van toepassing, maar toch zijn ze actueel, omdat deze mensen graag de gemakken van een verzorgd en heerlijk thuis opgeven; lang gekoesterde dromen om zich over te geven aan vrijetijdsbestedingen die voor hun gouden jaren geschikt zijn op de lange baan schuiven; het gezelschap en de liefde van zoons en dochters en kleinkinderen moeten missen; de vruchten van een succesvol zakenleven niet plukken.

De verhalen die de ronde doen over opofferingen die men zich getroost in antwoord op de oproep zijn talloos. Onder degenen die tot deze „uitgelezen groep” behoren zijn Emil en Evelyn, die al zes zendingen voor de kerk hadden volbracht. Zij kwamen naar de tempel in Londen voor hun zevende zending en zijn nu op hun achtste zending op de eilanden in de Stille Oceaan. Dan hebben we Carl en Millie die hun bijen en hun klein buitenhuisje in Arizona achterlieten en twee zendingen in de tempel volbracht hebben. Elwood en Roberta hadden een gevestigde familiezaak van de hand gedaan en werkten in de tempel van Salt Lake toen de roeping kwam om naar Londen te gaan. Walter en Olive lieten hun bloeiende zaak in Australië in de steek en werkten nu in de tempel. Alwin en Agnes zijn nu terug in het hotel- en restaurantbedrijf dat zij in Zuid-Afrika achterlieten. Clifford en Magnhild komen uit Noorwegen. Dichter bij huis komen zij uit de dalen van Wales, de Schotse hooglanden, uit het door strijd verdeelde Ulster, uit de republiek Ierland en uit alle delen van Engeland. Zowaar een uitgelezen groep!

In de jaren 1971 tot 1974 zette president Max L. Pinegar, onder inspiratie van de Heer, het proces in werking waardoor het evangelie in het Nederlandstalige België met toenemende kracht verkondigd zou worden. Onder zijn leiding werd het aantal zendelingen vermeerderd tot ongeveer 50, terwijl het aantal units tot vijf gemeenten en zeven zondagscholen werd opgevoerd. Dit proces werd voortgezet onder president Kooyman, totdat op 15 juli 1975 het zendingsgebied Antwerpen-België een feit werd. Op dat moment waren er 66 zendelingen in dit nieuwe zendingsgebied werkzaam. Vorige maand werd er opnieuw een mijlpaal bereikt, toen het aantal zendelingen de 100 overschreed. Slechts drie jaar geleden waren er in heel Vlaanderen maar 14 zendelingen; deze maand (april 1976) werkten er in de stad Gent alleen al 14. Onze harten worden vervuld van blijdschap en dankbaarheid als we het grote geloof overdenken, dat wordt gedemonstreerd bij het opbrengen van de tienden en het voorbereiden van jonge mensen die geholpen worden om deze groei mogelijk te maken.

Sinds juli hebben 65 mensen in Vlaanderen het evangelie aangenomen en zich bij de kerk gevoegd. Deze nieuwe le-

den hebben opnieuw Kracht toegevoegd aan onze vijf gemeenten en afhankelijke zondagsscholen. Onze gemeenten, allen onder plaatselijk leiderschap, werken naar een volledige organisatie toe, terwijl de zondagsscholen op weg zijn naar de status van onafhankelijke gemeente. Plaatselijke leden zijn geroepen om in drie van de zondagsscholen te presiden, en alle zeven zondagsscholen beginnen op de daarvoor bestemde tijd avondmaalsvergaderingen te houden.

Als wij nog eens terugblikken op de gebeurtenissen van de afgelopen maanden, dan zien we de hand van de Heer in de opmerkelijke en onverwachte manier waarop de verdere groei van Gods Koninkrijk in dit land wordt voorbereid.

In 1974, een jaar voor het nieuwe zendingsgebied werd georganiseerd, zagen wij zijn hand in de vestiging van een Vlaams Instituut voor Amerikanistiek. Het Nederlandstalige tijdschrift en de voor iedereen toegankelijke lezingen over archeologie in Amerika zal ongetwijfeld deuren openen en harten ontvankelijker maken voor de boodschap van het Boek van Mormon.

Ook zien we de hand van de Heer in de voorbereiding van een complete handleiding ten dienste van alle organisaties in de wereldstad Brussel, die zich bezighouden met Nederlandse cultuur. Deze handleiding, die onze zendingen ontdekt op dezelfde dag dat hij voor het grote publiek verkrijgbaar werd, is van onschatbare waarde gebleken bij



## Aankondiging van nieuwe zendingsgebieden

*Salt Lake City, Utah* — Het Eerste Christendom van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft onlangs de organisatie van acht nieuwe zendingsgebieden aangekondigd. De nieuwe zendingsgebieden worden gevestigd in Okayama in Japan, San Salvador in El Salvador, Barcelona en Sevilla in Spanje, Goteborg in Zweden, Lima in

Peru, Tampa in Florida en Manchester in Engeland.

Met deze acht nieuwe zendingsgebieden en de onlangs afgekondigde drie voor Houston in Texas, Winnipeg in Canada en Kaohsiung in Taiwan, telt de kerk nu over de gehele wereld 145 zendingsgebieden. Deze nieuwe zendingsgebieden beginnen hun werkzaamheden in juli.

Het nieuwe zendingsgebied Okayama in Japan wordt gevormd door een herindelings van de twee bestaande zendingsgebieden Fukuoka en Kobe. Deze drie zendingsgebieden tellen ongeveer 11.000 leden. De kerkelijke eenheden in Hiroshima, Takamatsu, Okayama, Kurashiki en Tottori zullen alle worden ingedeeld in het nieuwe zendingsgebied Okayama.

Het zendingsgebied El Salvador in San Salvador wordt gevormd door een deel van het reeds bestaande zendingsgebied Guatemala City. Guatemala telt iets meer dan 17.000 leden, en het nieuwe zendingsgebied El Salvador ongeveer 12.000.

De zendingsgebieden Barcelona en Sevilla zijn gevormd door splitsing van het zendingsgebied Madrid. Het aantal leden in Spanje, waar het zendingswerk betrekkelijk nieuw is, nadert de duizend.

Het zendingsgebied Goteborg in Zweden wordt gevormd door een deel van het

het ontwikkelen en uitvoeren van bekeringsprogramma's die meer resultaat afwerpen.

Wij zien de hand van de Heer in het gehoorzamen aan de geïnspireerde leiding van president Kimball door onze leden. Zij hebben de gebeden van de heiligen tot de Heer, waarin zij vroegen om meer werkers in het zendingsveld, beantwoord door in te zien dat zijzelf werkers in het veld moesten worden. Bijgevolg voorzien zij de zendingen in verwijzingen, vertellen zij het evangelie aan hun vrienden, en begeleiden zij nieuwe leden met groter enthousiasme en toewijding.

Wij zijn dankbaar voor de groei van Gods koninkrijk in Vlaanderen. Wij geloven, zoals voorheen Nefi deed, dat „de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” Maar tegelijkertijd zien wij dat de Heer geen succes beoogt zonder dat wij uitdagingen aannemen en ons grote inspanningen getroosten, zoals Nefi die ondervond bij zijn pogingen om de koperen platen te bemachtigen.

Het is ons gebod dat wij allen de opdracht zullen aanvaarden zendingswerk te doen, zoals Nefi de opdracht aanvaarde de koperen platen te bemachtigen; met vertrouwen en geloof dat de Heer de weg zal bereiden; met de moed en het volhardende, die nodig zijn bij het uitvoeren van opdrachten en het overwinnen van moeilijkheden; en met de wil om te worden geleid door de Geest.

zendingsgebied Stockholm. Het aantal leden in het zendingsgebied Stockholm bedraagt ongeveer 3.000 en in het zendingsgebied Goteborg 2.500.

Het bestaande zendingsgebied Lima in Peru is onderverdeeld in Lima Noord en Lima Zuid. Het hoofdkantoor van beide zendingsgebieden is in Lima. Tot het zendingsgebied Lima Zuid behoort het zuidelijke gedeelte van Lima, bijna het gehele gebied Junin en de staten Ica, Ayachucho, Arequipa, Moquegua, Tacna, Puno, Apurimac, Cuzco, Madre de Dios en Huancavelica. De rest van het land behoort tot het zendingsgebied Lima Noord.

Het aantal leden in het noorden bedraagt ongeveer 8.000 in het zuidelijke gedeelte van Peru ongeveer 7.000.

Het zendingsgebied Tampa in Florida wordt gevormd door een deel van het bestaande zendingsgebied Ft. Lauderdale. De scheidingslijn tussen de twee zendingsgebieden loopt van even ten zuiden van Cape Canaveral tot even ten zuiden van Ft. Myers. Er zijn ongeveer 12.000 leden in het zendingsgebied Tampa en 7.000 in het zendingsgebied Ft. Lauderdale.

Het zendingsgebied Manchester in Engeland wordt gevormd door een deel van het zendingsgebied Leeds. De scheidings-

lijn tussen de twee zendingsgebieden loopt van de top van het Pennine gebergte zuidelijk naar Manchester en noordelijk naar de Schotse grens. In het zendingsgebied Leeds zijn ongeveer 11.000 leden en in het zendingsgebied Manchester ongeveer 8.000.

## Aankondiging van vier nieuwe algemene autoriteiten

Op 3 april werd tijdens de tweede algemene zitting van de 146ste jaarlijkse algemene conferentie de aanstelling van vier nieuwe leden van het Eerste Quorum van Zeventigers van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aangekondigd.

De vier mannen die voltijds zullen werken voor de zich over de gehele wereld uitbreidende zendingsactiviteiten, zijn:

- Jacob de Jager, 53, uit Nijmegen, de eerste uit Nederland die algemeen autoriteit van de kerk wordt. Hij is sedert 1972 opgetreden als regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf Apostelen.
- M. Russell Ballard Jr, 47, uit Salt Lake City, die de functie van president van het zendingsgebied Toronto in Canada bekleedt.
- John H. Groberg, 41, uit Idaho Falls, ook een regionale vertegenwoordiger der Twaalfen.
- Carlos E. Asay, 49, uit Provo, Utah, regionaal vertegenwoordiger der Twaalfen en uitvoerend assistent van de Presiderende Bisschop van de kerk.

President Kimball heeft vorig jaar oktober aangekondigd dat het Eerste Quorum van Zeventigers langzamerhand tot 70 leden zal worden uitgebreid om te assiste-

ren bij het behartigen van kerkelijke belangen over de gehele wereld, vooral op het gebied van de zending. Hij heeft destijds de aanstelling van drie quorumleden aangekondigd, namelijk Charles A. Didier uit Frankfurt, een Belg van geboorte; William Rawsel Bradford, president van het zendingsgebied Santiago in Chili; en Dr. George Patrick Lee, een Navajo Indiaan, die president is van het zendingsgebied Holbrook in Arizona.

De zeven leden tellende Eerste Raad van Zeventig presideert over het quorum. Het zal een van de voornaamste taken van het Eerste Quorum van Zeventig zijn om het zendingswerk beter te laten werken in ringen en zendingsgebieden. Bovendien zullen de quorumleden onder leiding van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalfen andere plichten als algemene autoriteit vervullen.

Jacob de Jager is een bekende persoonlijkheid in het kerkelijk leven in Nederland, België en Spanje. In een volgend nummer zal er een biografie van hem verschijnen.

Melvin Russell Ballard Jr. is op 8 oktober 1928 in Salt Lake City geboren. Mevrouw Ballard is de vroegere Barbara Bowen uit Salt Lake City. Zij hebben zeven kinderen: Clark Russell, Stacey, Brynn, Holly, Meleea, Tamara en Craig.

Broeder Ballard heeft sedert 1974 de functie bekleed van president van het zendingsgebied Toronto in Canada.

Hij heeft rijke ervaringen op het gebied van kerkelijke activiteiten, waaronder een zending van twee jaar in Engeland, waar hij de functie van raadgever van de zendingspresident bekleedde.

Broeder Ballard is bisschop geweest van de 12de wijk van Holladay en de dertiende wijk van Monument Park. Bovendien heeft hij de functies bekleed van hogeraadslid en raadgever van het priestersquorum in de ringen Mt. Olympus en Monument Park.

John H. Groberg is op 7 juni 1934 in Idaho Falls geboren.

Zijn vrouw is de vroegere Jean Sabin. Zij hebben acht kinderen: Nancy Jean, Elizabeth, Marilyn, Jane, Gayle, John Enoch, Susan en Thomas Sabin.

Broeder Groberg werd in 1969 geroepen als regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf Apostelen, kort nadat hij uit Tonga was teruggekeerd, waar hij president van het zendingsgebied Tonga was.

Eerder was hij onder andere vijf jaar bisschop van de 26ste wijk van Idaho Falls geweest, was als leider en onderwijzer van hulporganisaties opgetreden en had de functie van zendeling in een ring en van fulltime zendeling bekleed.

Carlos Egan Asay is op 12 juni 1926 in Sutherland, Millard County in Utah geboren. Mevrouw Asay is de vroegere Colleen Webb van Monroe in Utah. Zij hebben zeven kinderen: Marcianna, James, Marcus, Brent, Clair, Timothy en Carleen.

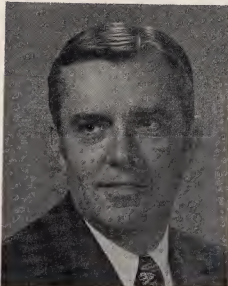
Broeder Asay heeft van 1970 tot 1973 de functie bekleed van president van het zendingsgebied Texas North. Eerder was hij lid van het zondagsschoolbestuur, vijf jaar bisschop van de zesde wijk South Cottonwood en lid van de hoge raad in de ringen South Cottonwood en Long Beach.

Kort nadat hij uit Texas was teruggekeerd werd hij geroepen als regionaal vertegenwoordiger der Twaalfen.

Hij was professor in opvoedkunde aan de Brigham Young universiteit en connector van de BYU van Laie op Hawaii, voordat hij een leidende functie kreeg op het kantoor van de Presiderende Bisschop.



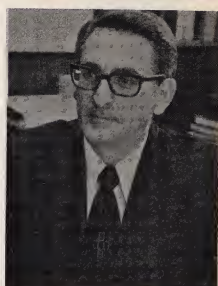
Jacob de Jager



M. Russell Ballard, Jr.



John H. Groberg



Carlos E. Asay

## Statistisch overzicht 1975: Kerk in opmars

<i>Kerkelijke units</i>	1975	1974	1965	Totaal aantal dragers van het Melchizedekse priesterschap	447.786	422.976	281.806
Aantal ringen aan het einde van 1975	737	675	414	Aantal leden dat het priesterschap draagt	873.793	841.305	571.250
Aantal wijken	5.095	4.756	3.301	Een toename van 32.051 in 1975.			
Aantal zelfstandige gemeenten in ringen	1.295	1.195	596	<i>Kerkelijke organisaties (Aantal geregistreeerde leden)</i>			
Totaal aantal wijken en gemeenten in ringen aan het einde van het jaar	6.390	5.951	3.897	Zustershulpvereniging	954.957	861.272	286.820
Aantal gemeenten in zendingsgebieden aan het eind van het jaar	1.761	1.822	2.137	Zondagsschool	3.243.531	3.101.281	825.455
Aantal full-time zendingsgebieden aan het eind van het jaar	134	113	74	Aäronische priesterschap	257.802	180.912	299.188
				Meljsjevereniging	223.440	178.307	286.735
				Jeugdwerk	484.790	468.790	421.030
<i>Leden per 31 december 1975</i>				<i>Welzijnszorg</i>			
In de ringen	3.126.469	2.960.143	1.977.418	Aantal personen die dit jaar werden geholpen	112.715	109.212	106.285
In de zendingsgebieden	445.733	425.766	418.514	Aantal in loondienst geplaatsten	20.078	17.346	8.416
Totaal aantal leden	3.572.202	3.385.909	2.395.932	Man-dagen belangeloos werk verricht voor de welzijnszorg (geschat)	330.000	139.418	162.415
<i>Ledenaanwas in 1975</i>				Uitrusting ter beschikking gesteld (dagen per eenheid)	10.045	4.102	8.300
Kinderen gezegend in ringen en zendingsgebieden	79.723	72.717	61.216	<i>Genealogisch werk</i>			
Kinderen van leden gedoopt in ringen en zendingsgebieden	50.263	47.234	49.413	In 1975 voor tempelverordeningen vrijgegeven namen	3.394.762	2.704.905	1.246.301
Bekeerlingen gedoopt in ringen en zendingsgebieden	95.412	69.018	82.455	De dit jaar in 37 landen gemicrofilmde genealogische gegevens brachten het totaal aantal rollen microfilm à 100 voet dat de kerk gebruikt op 876.532, hetgeen gelijk is aan 4.219.504 gedrukte boeken à 300 bladzijden.			
<i>Burgerlijke stand</i>				<i>Tempels</i>			
Geboortecijfer per duizend	27.79	26.11	27.23	Aantal in 1975 voltrokken verordeningen in de in gebruik zijnde tempels	3.075.098	2.572.950	3.679.541
Aantal personen gehuwd per duizend	13.75	14.29	15.30	Voor de levenden	47.142	37.432	71.579
Sterfecijfer per duizend	4.36	4.50	5.17	Voor de doden	3.027.956	2.535.518	3.607.962
<i>Priesterschap</i>				<i>Kerkelijke onderwijsinstellingen</i>			
Dragers van het Aäronische priesterschap per 31 december 1975				Totaal aantal ingeschreven leerlingen aan kerkelijke scholen in 1975, seminaries en instituten	324.670	307.810	170.279
Diakenen	140.832	140.185	106.605	kerkelijk onderwijs inbegrepen			
Leraren	106.934	107.277	74.720				
Priesters	178.241	170.867	108.119				
Totaal aantal dragers van het Aäronische priesterschap	426.007	418.329	289.444				
Dragers van het Melchizedekse priesterschap per 31 december 1975							
Ouderlingen	308.863	292.873	195.085				
Zeventigers	25.734	25.184	22.841				
Hogepriesters	113.189	104.919	63.880				



*Petrus, Jakobus en Johannes, apostelen van vroeger,  
verlenen het Melchizedekse Priesterschap aan de profeet  
Joseph Smith en Oliver Cowdery in de lente van 1829,  
op de oevers van de Susquehanna bij Harmony,  
Pennsylvanië. Bij deze belangrijke gebeurtenis zei de Heer:  
„... Petrus, Jakobus en Johannes, die Ik tot u heb gezonden,  
door wie Ik u heb geordend en bevestigd tot apostelen  
en tot bijzondere getuigen van Mijn naam, en om de  
sleutelen te houden van uw bediening en van dezelfde  
dingen, die Ik hun heb geopenbaard;  
„Aan wie Ik de sleutelen van Mijn koninkrijk heb  
toevertrouwd, en een bedeling van het evangelie voor  
de laatste dagen; en voor de volheid der tijden, waarin Ik  
alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde zal  
bijeenvrengen . . .” (LV 27: 12-13.)*